

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ.."

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2ου ΚΑΙ 3ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελίδες

- 'Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΧΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ. 'Αλλαγή σκηνικών ἐν τῷ Κοινοβουλευτικῷ θεάτρῳ. 'Εξόρμησις τῆς 'Αριστερᾶς κατὰ τῶν 'Εθνικοφρόνων καθ' ὃν μάχεται, καὶ μεθ' ὧν συμπράττει εἰς τὰς ἐκλογάς. Διασαφήνι- σις καὶ διάκρισις μερίδων τοῦ Λαοῦ τῆς λεγομένης Δεξιᾶς καὶ 'Αριστερᾶς. 'Αντιστροφή πολιτικῶν τοπο- θετήσεων Λαϊκῶν μαζῶν. Κοινωνικὸν ὑπόβαθρον τῆς λεγομένης Δεξιᾶς αἱ Λαϊκαὶ μάζαι τῶν πτω- χῶν καὶ ἀδυνάτων. 'Ανικανοποίητον αἰτημάτων της ἀπὸ ἀνικανότητα ἡγεσίας. 'Ενδεχομένη μεταβολὴ ἰσορροπίας πολιτικῶν δυνάμεων. 'Εθνικῶς ἀδιάβλητοι ἀντι- πρόσωποι τοῦ Κέντρου. Μετεκλογικὸν καθήκον των πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνων τοῦ 'Εθνους. Εὐρυτάτη δυνατὴ σύν- θεσις πλειονοψηφίας ἐν τῇ Νέᾳ Βουλῇ 17—26
- 'Επίθεσις εἰρήνης τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως 26
- 'Η μὴ ὑπὸ τοῦ Συναγερμοῦ ΔΙΑΛΥΣΙΣ τῆς Ε.Δ.Α (ὑπο- καταστάτου τοῦ Κ.Κ.Ε) ἐνόθευσε τὴν πολιτικὴν τάξιν καὶ διηκόλυνε τὴν συνεργασίαν μετὰ τὸν Κέντρον 27
- Τὸ Λαϊκὸν Κόμμα (Τσαλδάρη) ψευδομάρτυς τῆς 'Ε- θνικῆς ἀκεραιότητος τῆς 'Αριστερᾶς. 'Απουσία ἀξιωμα- τούχων τοῦ ἀπὸ τῆς 'Ηθικῆς τοῦ Κηδεῖαν 27
- 'Ιδεολογικὸς πόλεμος. 'Ελλειψις συνθημάτων, θερμου- γοῦ πνοῆς, βαθείας ψυχικῆς δονήσεως, καὶ οὐσιαστικῆς θεμελιώσεως ἀναμφισβητήτων ἀληθειῶν. Πόλεμος μετὰ γκράδες καὶ μεθόδους δημαρχιακῶν ἐκλογῶν τοῦ 1900. 28
- Τὸ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ. Δηλώσεις καὶ Σχόλια 29
- 'Η Νέα προοπτικὴ τῆς Οἰκονομικῆς μας ἀναπτύξεως 30
- 'Η Κομμουνιστικὴ τακτικὴ καὶ ἡ σημασία τῶν σταυρῶν προτιμήσεως κατὰ τὰς ἐκλογάς 33
- Αἱ ΕΚΛΟΓΑΙ καὶ ὁ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ 34
- 'Η ἐμπορικὴ πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως. (Σχόλια τοῦ κ. Λίπμαν εἰς τὸν Κήρυκα-Βῆμα τῆς Ν. 'Υόρκης) 36

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 4-6-92
ΗΜΕΡΟΝ. 45568
ΑΝΘ.

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ
ΕΤΟΣ Γ'. 15 ΙΑΝ. - 15 ΦΕΒΡ. 1956 ΦΥΛΛΟΝ 2-3

"Εκδ. Δεκαπενθήμερος ὑπὸ ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτοῦ - Διηγητοῦ

Δραγατσανίου 4 Πλατεία ΚΑΛΥΘΜΩΝΟΣ (Τηλέφ. 23.191)

ΓΡΑΦΕΙΑ

(Παραπλεύρως Παλαιῦ Ὑπουργ. Ἑσωτερικῶν)

ΑΘΗΝΑΙ

OFFICINE GALILEO

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ :

FIRENZE, SPEZIA, BATTAGLIA, MILANO, MARGHERA, TARANTO

ΠΡΟΪΟΝΤΑ :

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ :

- Όργανα έλέγχου και μετρήσεως, εργαστηριακά και βιομηχανικά.
- Ηλεκτρικοί γνώμονες.
- Όργανα ύψηλης τάσεως μέχρι 260.000 Βόλτ.
- Πίνακες έλέγχου και χειρισμών.
- Έγκαταστάσεις μετρήσεως μονώσεως μέχρι 1.000.000 Βόλτ.
- Τηλέγραφοι Μηχανών, όργανα πλεύσεως, ηλεκτρικός εξοπλισμός πλοίων.
- Ηλεκτροδιαγνωστικά, καταγραφικά μηχανήματα.
- Ραδιοπομποί.
- Σταθμοί ηλεκτροακουστικού έλέγχου φραγμάτων.

ΟΠΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ :

- Φακοί πάσης φύσεως, διόπτραι κλπ.
- Φωτογραφικά μηχαναί.
- Φωτογραφικά μηχανήματα μεγάλης ακριβείας.
- Μικροσκόπια, ζυγοί αναλύσεων και πάσης φύσεως οπτικά όργανα εργαστηρίων.
- Προβολείς διά πλατείας, εργοστάσια κλπ.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ :

- Μηχανικά κατασκευαί ακριβείας.
- Ηλεκτρομηχανικά κατασκευαί.
- Μηχανήματα κλωστοϋφαντουργίας πάσης φύσεως.
- Κοπτικά και ραπτικά μηχαναί.
- Μηχανήματα έλέγχου άντοχής υλικών.
- Διαχωριστήρες ελαίου.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ και ΟΡΓΑΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΦΥΣΙΚΗΣ
ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ κ. λ. π.

Αντιπρόσωποι έν Ελλάδι
«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Ανώνυμος Ελληνική Εταιρία Ηλεκτρισμού
όδός Στουρνάρα 36 - Αθήναι - Τηλέφ. 53.872

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,”

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ και ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'

Δραγατσάνιου 4

ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ

Φύλλον 2 - 3

(Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ)

Εκδόσις Δεκαπενθήμερος

(Σελ. 17 - 36)

ΑΘΗΝΑΙ

Υπό ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

15 Ιαν. - 15 Φεβρ.

Τηλ. 23.191

π. Βουλευτού

1956

7 Φεβρουαρίου 1956

Θά μās άφινεν ύπό άλλας συνθήκας τελείως άδιαφόρους
ή διεξαγωγή τοϋ παρόντος εκλογικοϋ άγωνος.

Αί ιδεολογικάι άντιθέσεις έχουσι κατ' ούσίαν τόσον σμικρυνθῇ
μεταξύ τών αστικών κομμάτων, και τó ανθρώπινον ύλικόν έξ οϋ στα-
χυολογούνται· οί αντιπρόσωποι τοϋ λαοϋ, τόσον εκπέση κατá τας
τελευταίας δεκαετηρίδας εις τας τάξεις όλων τών κομμάτων άνευ δια-
κρίσεως, ώστε από τας σδηθείς εκλογικάς αναμετρήσεις νά μη δύ-
ναι νά αναμείνη τις τίποτε άλλο παρά μίαν άλλαγήν σκηνικών έν
τῷ κοινοβουλευτικῷ θεάτρῳ. Βαθύτεροι άλλως τε μεταβολαί έν τῇ
διαρθρώσει τῆς νεωτέρας πολιτείας, έχουσιν ήδη μετατοπίση εκτός
τῆς κοινοβουλευτικῆς διαδικασίας τήν ούσίαν τῆς πολιτικῆς ζωῆς.
Ἡ δραστηριότης τών γραφείων, τών κομματικών αϋλών και τών πα-
ρασκηνίων κατέστησαν τó αληθινόν κέντρον τῆς δημοσίας ζωῆς ένῶ
εις τας συζητήσεις τῆς Βουλῆς αφέθη άπλως τó θεαματικόν ή τó θο-
ρυβοποιόν μέρος τῆς. Αί μάζαι τó έχουν ήδη διαγνώση έξ οϋ και ή
σταθερά αϋξησις τών ποσοστών άποχής και ή σχετική
ϋφεσις εις τας άλλοτε σφοδράς εκλογικάς συγκρούσεις. Καί αν χρει-
άζετο κάτι επί πλέον, διά νά διαχωρίση περισσότερον τήν ούσίαν
από τó θέαμα, τοϋς πολίτας από τοϋς αντιπροσώπους των, τó προ-
σέθεσαν· κατá τας τελευταία ίδια έτη, ή άποκρουστική βιο-
ποριστική συνείδησις εις τοϋς περισσότερους εκπροσώ-
πους τοϋ λαοϋ, ή ασπόνδυλος ύποταγή των εις τó κόμμα, αί άνήκου-
στοι άσχημαί τῆς εκλογικῆς μαγειρικῆς, ή ανθρωποφάγος άλληλο-
εξόντωσις ύποψηφίων κατá τήν εκλογικήν διαδικασίαν, και αί πλέον
άπίθανοι πολιτικά μεταστροφαι και ιδεολογικάι μοιχεΐαι.

Μόνον ό δυνατός άνεμος μίας πραγματικῆς μεταβολῆς συστη-
μάτων, θεσμών, και ανθρώπων θά ήδύνατο κάποτε νά προκαλέση
άληθινήν τρικυμίαν εις τήν συνειδησιν τών μαζών. Ὁ τεχνητός πυρε-
τός τών ήχηρών λέξεων και τών φαρισαϊκών ιδεολογικών εξάρσεων
τών προεκλογικών εβδομάδων, δέν έχει αϋτήν τήν δύναμιν. Καί εϋθὺς
άφ' οϋ παρέλθουν αί τυμπανοκρουσάι και οί διαπληκτισμοί τών κομ-
ματικών συγκεντρώσεων, τó Ἔθνος βυθίζεται βαθύτερον άκόμη εις
τήν άδιαφορίαν τῆς βιοπάλης και τοϋ σκεπτικισμοϋ πρὸς τοϋς ανθρω-

πους τὰς ὑποσχέσεις των καὶ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη τῆς δημοκρατικῆς του ζωῆς...

* * *
Ἀλλὰ σήμερον κάτι ἄλλο συμβαίνει. Ὁ προκείμενος ἐκλογικὸς ἀγὼν προσδιορίζεται ἀπὸ δύο καίρια συστατικά:

α) Ἀπὸ τὴν ἐξόρμησιν τῆς Ἀριστερᾶς πρὸς διάσπασιν τῶν συμμαχιῶν μας πρὸς τὴν Δύσιν καὶ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀντιστάσεως τῆς χώρας κατὰ τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ.

καὶ β) Ἀπὸ τὴν ἐξόρμησιν τῆς Ἀριστερᾶς πρὸς ἐξουθένωσιν τοῦ στερεωτέρου ὁχυροῦ ἀμύνης τῆς Ἐθνικῆς Ἑλλάδος, τῆς ἐθνικοφροσύνης καὶ διὰ τὸς ἐκείνης καθ' ἣς ἐμφάνως μάχεται, *ὅσον καὶ ἐκείνης μεθ' ἣς ἐπισήμως συμπράττει κατὰ τὰς ἐκλογάς.*

Ἐπωφελουμένη τῆς μεγάλης πολιτικῆς κρίσεως τὴν ὁποῖαν ἤνοιξεν ἡ χρεωκοπία τοῦ Συναγερμοῦ καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἱδρυτοῦ του, ἡ Ἀριστερά ἐκρίνε — καὶ δικαίως — ὅτι ἦλθε ἡ στιγμή πρὸς πρaxyμάτωσιν καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἐπιδιώξεων τῆς.

Δὲν ἀπόκρύπτει κἀν τοὺς σκοποὺς τῆς. Διακηρύσσει τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαγκιστρώσεώς μας ἐκ τῆς Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν «μονοπωλιακῶν συμφερόντων» τὰ ὁποῖα πειθηνίως ἐξυπηρετεῖ ἡ «ξενόκων δουλος δεξιὰ». Πιστῶς ἐξάλλου ἐφαρμόζουσα τὴν καθιερωμένην στρατηγικὴν τῶν πρώτων ἐπαναστατικῶν ἐλιγμῶν τῆς, συμμαχεῖ μετὰ τῶν «προοδευτικῶν» τῆς ἀστικῆς τάξεως διὰ νὰ συντρίψῃ τὴν ἀντιδραστικὴν δεξιάν, καὶ νὰ στραφῇ ἔπειτα ἐνισχυμένη ἐναντίον τῶν.

Δὲν ἀποτελεῖ τίποτε νέον ἡ γραμμὴ αὐτὴ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς κομμουνιστικῆς στρατηγικῆς. Εἶναι ἡ στρατηγικὴ τὴν ὁποῖαν ἐδίδασκεν ὁ Lenin εἰς τὰς «θέσεις τοῦ Ἀπριλίου», ὅταν ἐπιστρέψας ἐν Ρωσίᾳ μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος καὶ εὐρὼν ἐγκατεστημένον ἐν τῇ ἀρχῇ τὸ «Κέντρον», τοῦ Μιλίουκωφ καὶ τοῦ Κερένσκυ συνίστα τὴν ἀνοχὴν πρὸς τὴν ἀστικὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν συμμαχίαν μετὰ τῶν μικροαστῶν. Εἶναι ἡ στρατηγικὴ τοῦ περιφήμου λόγου τοῦ Στάλιν τοῦ 1926 περὶ συνυπάρξεως τῶν δύο κόσμων, εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς ἀμπώτιδος τοῦ ἐπαναστατικοῦ κύματος· εἶναι ἡ στρατηγικὴ τὴν ὁποῖαν ἀπὸ διετίας περίπου ἀκολουθεῖ τώρα ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς, ἰδίᾳ μετὰ τὴν διάσκεψιν τῆς Γενεύης τοῦ 1955, στρατηγικὴ τῆς ὁποίας ἀνάγλυφος εὕρεσκειται ἡ διατύπωσις εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς συνελεύσεως τοῦ Κ. Κ. Ἰταλίας τοῦ Ἰουλίου 1955 ὅπου ἀντὶ τῆς κατακτήσεως τῆς ἐξουσίας συνιστᾶται ἀπλῶς ἡ *ὑποστήριξις* κυβερνήσεων «στηριζομένων ἐπὶ τοῦ συντάγματος, καταργουσῶν τὰς διακρίσεις, καλλιεργουσῶν τὴν διεθνή χαλάρωσιν» καὶ ὅπου σὺν τοῖς ἄλλοις προβλέπεται καὶ ἡ σύνταξις εἰδικῶν χριστιανικῶν προσευχηταρίων πρὸς διάβρωσιν τῶν καθολικῶν μαζῶν!!...

Εἰς τὴν σύγχυσιν τὴν ὁποῖαν ἐδημιούργησαν παρ' ἡμῖν ἡ κατάρρευσις τοῦ Συναγερμοῦ, ἡ δυσπραγία τῶν μαζῶν καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἀπογοητεύσεις,

τοιούτοι ἐλιγμοὶ οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ ἦσαν τελείως ἀνέφικτοι ἐν μέσῳ ἑνὸς λαοῦ ὅστις τόσον καλὰ τοὺς ἐγνώρισε, κατέστησαν ἀτυχῶς σήμερον καὶ πάλιν δυνατοί. Τὰ πείσματα, αἱ ἀθεράπευτοι ἐγωπάθειαι καὶ ὁ κίνδυνος καταποντισμοῦ τῶν μικροτέρων κομμάτων προετοίμασαν πολιτικῶς τὸ ἔδαφος.

Ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τῆς ἀναταραχῆς τὸ Κέντρον ἐλησμόνησε ὅτι ἡ πραγματικότης τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, μετὰ τὴν ἐπαναστατικὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἀριστερᾶς καὶ τὴν Παγκόσμιον ἰδεολογικὴν προβολὴν τῆς, **τὸ ἔχουν ἀπὸ πολλοῦ καταστήσῃ τὸν ἀναγκαστὸν σύμμαχον τῆς Δεξιᾶς**, ὅτι ἀποστολὴ του εἶναι νὰ ἀμβλύνῃ τὰς ἀκρότητας αὐτῆς καὶ νὰ τὴν παρὰ σὺ ρ ῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς κοινωνικῆς προόδου, ἀντὶ νὰ συμπαρασύρῃται μετ' αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον τῆς κοινῆς καταστροφῆς.

Τὸ μοιραῖον αὐτὸ ὀλισθήμα συνετελέσθη. Καὶ αὐτὸ δίδει εἰς τὴν κατὰστασιν τὴν κρισιμότητα ἐκείνην ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ λέγωμεν ὅτι πρόκειται τώρα περὶ οὐδενὸς ἄλλου παρὰ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος. Εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, μόνον μία ἐπάνοδος τῆς ἀποκαλουμένης δεξιᾶς — τῶν Ἐθνικοφρόνων — ἐνισχυμένης εἰς τὴν νέαν Βουλὴν δύναται νὰ συγκρατήσῃ σήμερον τὰ πράγματα.

* * *
 Ἀλλὰ πρὶν ἢ καταλήξῃ ὁ σκεπτόμενος Ἕλλην εἰς τὸ ἀναπόδραστον αὐτὸ συμπέρασμα χρειάζεται νὰ διασαφηνισθῇ ἐν πρώτοις τί εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει σήμερον ὁ ὅρος «δεξιὰ». Ἡ προχειρότης μετὰ τὴν ὁποῖαν γίνεται χρῆσις τοῦ ὅρου αὐτοῦ καὶ ἡ δι' ἐκλογικοὺς λόγους κατάχρησις αὐτοῦ, κατέληξε νὰ τὸν ἐμφανίσῃ ὑπὸ τὴν μορφήν ἑνὸς κακοποιουτέου τέρατος διὰ τοὺς μὲν, ἀποζώντος ἀπὸ τὴν δυστυχίαν τῶν πολλῶν, διὰ τοὺς ἄλλους δὲ νὰ ἀποτελῇ ἐν εἶδος δυσφημισμένου πατρογονικοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου μετὰ δυσφορίας οἱ κατιόντες συγγενεῖς ἀποδέχονται τὴν κληρονομικὴν ἀναγκαιότητα!

Εἶναι ἀληθές ὅτι πρὸ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ἡ δεξιὰ εἶχε τῶντι ὀλιγαρχικὸν ὑπόβαθρον. Ἐστηρίζετο κυρίως ἐπὶ τῆς μεγάλης ἰδιοκτησίας τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν ὀλίγων σχετικῶς μεγαλοαστῶν τῆς πρωτεύουσας, τοῦ Πειραιῶς, τῶν Πατρῶν κ.λ.π. οἵτινες ἤλεγχον οἰκονομικῶς τὴν χώραν. Τὰ παλαιὰ, προβενιζελικά κόμματα, ἐπ' αὐτῶν τῶν στοιχείων ἐστηρίζοντο καὶ μετὰ αὐτῶν κατένεμον τὰς φατρίας των. Πᾶσα ἀνακαινιστικὴ ἀπόπειρα ἐκπορευομένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν κόλπων των κατεπνίγετο ἐν τῇ γενέσει τῆς ἡ ἐργατικῆς κίνησις καὶ ἡ κοινωνικὴ συνείδησις δὲν εἶχον ἀκόμη ἀναπτυχθῇ εἰς τὰς πόλεις, ἐνῶ εἰς τὴν ὑπαίθρον, ὁ μεγαλοκτήμων ἐπολιτεύετο κατὰ κανόνα εἴτε ὁ ἴδιος εἴτε διὰ τῶν ὀργάνων καὶ συγγενῶν του. Ἡ ὀλιγαρχία δὲν ἐπηρέαζεν ἀπλῶς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ἀλλ' ἐκυβέρνα αὐτοπροσώπως καὶ αἱ μάζαι αἱ ὁποῖαι τὴν παρηκολούθουν καὶ τὴν ἐξέλεγον, συνετέλουν ἀπλῶς εἰς τὴν διακόσμησιν καὶ νομιμοποίησιν τῆς ὀλιγαρχικῆς αὐτῆς καταστάσεως.

Τὰ πράγματα ὅμως αὐτὰ ἥλλαξαν ἄρδην ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1ου παγκο-

σμίον πολέμου και επέκεινα. Ἡ μεγάλη ἀγροτική ιδιοκτησία συνετρίβη ἐνῶ εἰς τὰς πόλεις ἡ ἀστική τάξις ἠκολούθησε χειμαρρῶδη πρὸς τὰ πρόσω ἀνέλιξιν. Ἡ νέα ἰθύνουσα τάξις τὴν ὁποίαν ἐθεμελίωσεν ἡ μεταβολὴ τοῦ 1909 συνεκροτήθη ἀπὸ προοδευτικὰ ἀστικά στοιχεῖα : τὸ μέγα καὶ μικρὸν κεφάλαιον, τοὺς ἐπαγγελματίας καὶ τοὺς ὀλίγους νέους ἡγήτορας τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ὁμοῦ μὲ τὴν ἐξουσίαν, ὁ πλοῦτος συνεκεντροῦτο καὶ αὐτὸς εἰς χεῖρας τῆς, ἐνῶ ἡ ὀλιγαρχικὴ δεξιὰ ἐκρῖζωθεῖσα οἰκονομικῶς καὶ ἀποκεφαλισθεῖσα πολιτικῶς διὰ τῆς βαθμιαίας ἐξαφανίσεως τῶν παλαιῶν προσωπικῶν κομμάτων, περιορίζετο ὁλονὲν περισσότερον εἰς ἀγροτικά καὶ μικροαστικά πλαίσια. Νέοι ἡγήτορες μικροαστικῆς καθαρῶς προελεύσεως καὶ πνευματικῆς ὑφῆς ὡς ὁ Δ. Γούναρης ὁ Ν. Στράτος ὁ Π. Τσαλδάρης, τῆς προσέδιδον διαρκῶς πλέον σαφὲς λαϊκὸν περιεχόμενον. Οὕτω ἐνῶ ἡ «προοδευτικὴ ἀριστερά» ἡ ἐπικρατήσασα διὰ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1909 καὶ κυβερνήσασα σχεδὸν ἀδιαλλείπτως τὴν χώραν καθ' ὅλα τὰ ἔτη τοῦ γοργοῦ ἐκβιομηχανισμοῦ καὶ τῆς ἐμπορικῆς ἀναπτύξεως αὐτῆς μέχρι τοῦ 1932, ἐνισχύετο οἰκονομικῶς, καὶ ἀπέκτα βαθμιαίως τὴν συνείδησιν καὶ τὴν σφραγίδα μεγαλοαστικῆς τάξεως, ἡ δεξιὰ συμπτυσσομένη ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὰ λαϊκὰ στρώματα καὶ ἀπισχνουμένη ὁλονὲν οἰκονομικῶς ἐκ τῶν ἀπαλλοτριώσεων τῆς ὑπαίθρου καὶ ἐκ τῆς παραμονῆς ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας, ἥλλασσε τελείως μορφήν, συνηθείας καὶ βλέψεις.

Αὕτῃ ἡ ἀντιστροφή τῶν πολιτικῶν τοποθετήσεων μεταξὺ «ἀριστοκρατίας» καὶ «δεξιάς», δὲν κατέστη ἀμέσως γενικῶς ἀντιληπτή. Διότι οἱ ἴδιοι παλαιοὶ ὅροι τοῦ «ἀντιδραστικοῦ δεξιοῦ» καὶ τοῦ «προοδευτικοῦ φιλελευθέρου», χρησιμοποιοῦμενοι ἐκ συνηθείας καὶ ἐκ πολιτικοῦ ὑπολογισμοῦ, ἐκάλυπτον πλέον τελείως διαφόρους καταστάσεις. Οἱ ὀξυδερκέστεροι τῶν συγχρόνων δὲν ἐβράδυναν νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν. Αὐτὸς ὁ ἀείμνηστος Ἀλέξ. Παπαναστασίου χαριτολογῶν κάποτε πρὸς φίλον του, ἔλεγε : «Ἐάν θέλῃς νὰ διακρίνῃς ποῖος εἶναι φιλελεύθερος καὶ ποῖος βασιλικὸς πῆγαινε νὰ παρακολουθήσῃς καμμίαν κηδεῖαν ἐπιφανοῦς φίλου σου. Ὅταν ἴδῃς ἀνθρώπους φέροντας παλαιὰ τετριμμένα ἐπανοφώρια ἢ ξεθωριασμένα ἡμίψηλα, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ πρόκειται περὶ βασιλικοῦ ἀντιδραστικοῦ· ὅπου ἴδῃς γοῦνες καὶ καλοκομμένα παλτά, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ πρόκειται περὶ φιλελευθέρου!!...».

Τὸ ἐπίγραμμα αὐτό, ἂν εἶχε κατὰ τὴν αὐθαιρεσίαν τοῦ χαριτολογήματος, συνάψιζε ἐν τούτοις ὀρθότατα τὴν κατάστασιν. Διότι ἡ «ἐπαναστάσις τῶν ἀστών» τοῦ 1909 ἡ ὁποία εἶχε τότε τῶν ἐπαναστατικῶν χαρακτηρὰ, ἐκαλοκάθησεν ἔκτοτε εἰς τὴν καλοπέρασιν τῆς ἐξουσίας. Καὶ οὕτω οἱ ἐπαναστάται ἀστοὶ δυναμώσαντες οἰκονομικῶς διὰ τῆς ραγδαίας ἐκβιομηχανήσεως τῆς χώρας καὶ, ἐν τέλει, ἀπογυμνωθέντες ἀπὸ τὰ ριζοσπαστικά τῶν στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἐτράπησαν πρὸς τὸν σοσιαλισμὸν ἢ τὸν κομμουνισμόν, μετεβλήθησαν εἰς τυπικὸν ἐκπρόσωπον τῆς ἐπιχειρηματικῆς οἰκονομίας καὶ τοῦ μεγαλοαστικοῦ πνεύματος. Ἡ λεγομένη «δεξιὰ»

ἀντιθέτως πογυμνωθεῖσα τῶν παλαιῶν ἀγροτοφειδαρχικῶν στοιχείων τῆς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐβασίσθη εἰς τὰς μάζας τῶν ἀγροτῶν καὶ τῶν μικροαστῶν. Οἱ μεγαλοαστοὶ ἀπετέλουν πλέον σποραδικὰς ἐξαιρέσεις ἐν τῷ πλαίσιῳ τῆς. Τὰ πολιτικά τῆς ὁρόσημα ἀφ' ἑτέρου τὰ ὁποῖα ἀρχικῶς δὲν ἐξετείνοντο πέραν τῶν παλαιῶν ἀντιβενιζελικῶν κομμάτων, ἤρχισαν μετὰ τὸ κλείσιμον τοῦ καθεστωτικοῦ ζητήματος καὶ τὴν ἀπειλητικὴν διδγκωσιν τοῦ κομμουνισμοῦ, νὰ προεκτείνονται διαρκῶς περισσότερον μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων, *εἰς τρόπον ὥστε σήμερον ἡ νέα ἐθνικὴ «δεξιὰ» νὰ περιλαμβάνῃ ἐν μέγα μέρος τοῦ παλαιοῦ προοδευτικοῦ κόμματος τῶν φιλελευθέρων.*

Τὸ νέον αὐτὸ κοινωνικὸν ὑπόβαθρον τῆς λεγομένης δεξιᾶς ἐμείωσε κατ' ἀρχὰς αἰσθητῶς τὸν πολιτικὸν δυναμισμόν τῆς, ἀλλὰ τὴν προσεγγίωσε διαρκῶς περισσότερον πρὸς τὰ λαϊκὰ στρώματα καὶ τὴν συνέδεσε ὁλονὲν στενώτερον πρὸς τὰς μεγάλας παρηγορίας τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων : τὴν πατρῶαν γῆν, τὴν θρησκείαν τὴν οἰκογένειαν, τὰς παραδόσεις. Μόνον ὅσους εὖ νοεῖ ἡ τύχη, ὁ πλοῦτος ἢ ἡ δύναμις ἔχουν συνήθως τὴν δυνατότητα νὰ ἐξαίρωνται πέραν αὐτῶν ὅλων, πρὸς μίαν ζωὴν πλέον ριψοκίνδυνον, πλέον ἀδίστακτον πλέον ματεριαλιστικὴν. Αἱ μεγάλοι ψυχικαὶ παρηγορίαι τῆς ζωῆς ἀντιθέτως, αἱ βαθύτεραι ἐσωτερικαὶ ἀπολαύσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπετέλεσαν πάντοτε τὸ προνόμιον τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων· καὶ δι' αὐτὸ ἀπὸ αὐτοὺς ξεκινοῦν αἱ πρωτοπορίαι, ὅταν δίδονται οἱ μεγάλοι ἀγῶνες διὰ τὴν πατρίδα καὶ τὰς αἰωνίας ἀξίας τῆς.

Καθ' ὅλα τὰ ταραχώδη περιστατικὰ τῶν δύο τελευταίων δεκαετηρίδων ἀπὸ τὴν ἀποκαλοῦμένην αὐτὴν «Δεξιάν» ἀπετελέσθη πράγματι, τὸ κυριώτερον ὑπόβαθρον τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Ἀπὸ αὐτὴν προήλθεν ἡ συνεχὴς ἀντιδρασις καθ' ὅλων τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκτροπῶν. Συνεσπειρώθη γύρω ἀπὸ τὸν Θρόνον ὡς πρὸς μίαν ἄγκυραν σταθερότητος καὶ στοργῆς κατὰ τὰ ἔτη τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ. Ἐκάλυψε πάντοτε τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς της, ἐπολέμησεν ὅλας τὰς ἠθικὰς «καινοτομίας» τῆς νεοπλουτικῆς ἐποχῆς μας διὰ νὰ διατηρήσῃ τὰ ἀπλά καὶ ἀπεριττα χαρακτηριστικά τοῦ παλαιοῦ καὶ ἐντίμου βίου μας. Καὶ ὅταν ἡ λαϊλαψὶ τῶν διεθνῶν γεγονότων μᾶς ἔφερεν ἐγγύτερον τῶν κατακτητικῶν καὶ τῶν ὑπονομευτικῶν ἐπιδράσεων τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἀπὸ αὐτὴν κυρίως ἀπέρρευσαν ἡ πνοὴ καὶ αἱ θυσίαι τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως. Ὅταν τὰ «προοδευτικὰ στοιχεῖα» τοῦ Κέντρου ἐρωτοτρόπουν πρὸς τὴν Ἀριστεράν καὶ συνεμάχουν μαζύ της — ὅπως καὶ σήμερον — διὰ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν μίαν ὥραν ἐνωρίτερον πρὸς τὴν λαοκρατίαν, ἀπὸ τὴν νέαν ἐθνικὴν «Δεξιάν» ὠρθώθη ἡ πείσμων καὶ ἀδυσώπητος ἄρνησις χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι μας σήμερον ἀναπνέομεν τὸν ἀέρα τῆς Ἐλευθερίας. Ἀπλοποιούσα τὰ πράγματα εἰς τὴν συνείδησιν τῆς, ἡ Δεξιὰ ἐπολέμα, ὅταν οἱ «προοδευτικοὶ τοῦ Κέντρου» ἐδίδασκον ὅτι «ἡ αὔξησις τῶν ἐθνικῶν μας δυνάμεων διὰ τὴν

συντριβήν τοῦ συμμοριτισμοῦ ἀποτελεῖ ἔθνικόν δυστύχημα.» Δὲν ἀνεζήτει εἰς τοὺς δαιδάλους τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως, τὰ αἷτια τῶν αἰτίων, ὅταν ἐπρόκειτο ἀπλῶς περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἑλλάδος. Καὶ δι' αὐτὸ ἐμάχετο χωρὶς δισταγμοὺς καὶ χωρὶς οἶκτον, ὅταν ἄλλοι ἐκήρυσσον ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς τὴν ἀνάγκην τῆς γενικῆς ἀμνηστίας καθ' ἣν στιγμὴν ἀμελίκτος διεξήγετο γύρωμας «ὁ τρίτος γύρος», ὅταν ἄλλοι ἔστελλον ἐξ Ἀθηνῶν τηλεγραφήματα πρὸς τὸν Ο.Η.Ε. διὰ νὰ συστήσουν τὴν λύσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ προβλήματος διὰ «πολιτικῶν μέσων», ἄλλοι περιόδευον τὴν Πράγαν τοῦ Παρισίου καὶ τὴν Ν. Ὑόρκην διὰ νὰ καταγγείλουν τοὺς μαχομένους διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἄλλοι ἐπεσκέπτοντο τὰ γραφεῖα τοῦ Foreign Office καὶ τοῦ State Department διὰ νὰ καταφέρωνται κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ διὰ τὰς βιαιοπραγίας του καὶ ἐζήτουν δι' ὑπομνημάτων τὴν ἐπάνοδον τῶν «δημοκρατικῶν στοιχείων» εἰς τὰ σώματα ἀσφαλείας καὶ τὸν Στρατόν, καὶ συνίστων τὴν ἀποχώρησιν τῶν ξένων στρατευμάτων. Εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τῆς πολιτικῆς δολιοφθορίας, εἰς τὰ βουνὰ κατὰ τῶν ἀνταρτῶν, εἰς τὸν Ο.Η.Ε. καὶ τὰς συμμάχους πρωτευούσας διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ μέσα τοῦ ἀγῶνος χάρις εἰς τὰ ὅποια ὑπάρχει σήμερον ἡ Ἑλλάς, αὐτὴ ἡ λεγομένη ἡ «Δεξιὰ» ὑπῆρξεν ἡ μακροβιότης ἡ φάλαγξ τῆς νεωτέρας ἐθνικῆς ἐποποιίας.

* * *

Δὲν ἐζήτει πολλὰ ὡς ἀντάλλαγμα τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἀγῶνων τῆς ἡνέας αὐτῆς ἐθνικῆς φρονέσεως εἰς τὰς ἀπολεμικὰς ἐκδηλώσεις. Τὰ αἰτήματά της εἶναι ἀπλά, ὅπως τὰ αἰτήματα ὅλων τῶν ἀπλῶν καὶ τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν πλούτη διὰ νὰ τὰ τοποθετήσουν ἐπικερδῶς οὔτε βίον ἄνετον νὰ ἐξασφαλίσουν. Θέλουν προπαντὸς τάξιν καὶ ἀσφάλειαν διὰ νὰ δύνανται νὰ ἐργασθοῦν ἐν γαλήνῃ καὶ νὰ ἀναπνέουν τὸν ἀέρα τῆς Ἐλευθερίας. Θέλουν δυνατότητας ἀπασχολήσεως, ἡμερομίσθια ὀνεκτὰ καὶ ἀσφαλή, συντάξεις ἀνθρωπίνας διὰ νὰ τερματίσουν τὸν βίον τους· θέλουν δικαίαν τιμὴν τῶν προϊόντων των, θέλουν νὰ μὴ τοὺς ληστεύουν οἱ μεσάζοντες, νὰ μὴ ἀντιδικοῦν οἱ πλέον ἀνίσχυροι ἐξ αὐτῶν πρὸς ἄρπαγας καὶ ἀπλήστους ἐργοδότας, θέλουν νὰ πληρώνουν ὅλοι τοὺς φόρους ἀναλόγως τῆς πραγματικῆς τῶν δυνάμεως, θέλουν σταθερότητα τῶν τιμῶν διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφαιρῇ ἡ ὑποτίμησις ὅτι τοὺς δίδει ὁ ἐργοδότης, θέλουν νὰ μὴ σύρωνται ὡς ἐπαῖται ἀνά τοὺς ὑπουργικοὺς διαδρόμους διὰ νὰ εὑρουν τὸ δίκαιόν των καὶ νὰ μὴ συναντοῦν τὰς ἀτελευτήτους καταπονήσεις μιᾶς ἀψύχου καὶ ἀσυνειδήτου γραφειοκρατίας. Θέλουν νὰ παύσῃ ὁ ἀσυνειδήτος πολλαπλασιασμός τῶν μισθῶν διὰ τῆς πολυθεσίας τῶν ὀλιγῶν ὅταν διὰ τοὺς πολλοὺς ὁ προϋπολογισμός δὲν ἔχει περιθώρια· θέλουν νὰ τελειώσῃ κάποτε ἡ ἐξοργιστικὴ καὶ ἀποσυνθετικὴ ἐπικράτησις τῶν ἐπιτηδεῶν εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα καὶ εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῆς κοινωνίας. Εἰς αὐτὰ τὰ ἀπλά καὶ ἐλάχιστα πλαισιοῦνται οἱ πόθοι τοῦ μεγάλου ἀνωνύμου πλήθους τὸ ὅποιον, εἰς πείσμα τῶν φληναφημάτων περὶ «ὀλι-

γαρχίας», συναπαρτίζει τὴν νέαν σύγχρονον Ἑλληνικὴν δεξιάν, μὲ αὐτὰ τὰ αἰτήματα ὡς πολιτικὴν ἐπιδιώξιν ἐδέχθη πάντοτε, νὰ προσυπογράψῃ οἰανδήποτε θυσίαν διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ὑπερηφάνειαν. Καὶ ἀναζητῶν μὲ πείσμα, παρ' ὅλας τὰς ἐκάστοτε ἀπογοητεύσεις, τὴν πραγματοποίησιν αὐτῶν ὁ κόσμος αὐτὸς τῆς λεγομένης «δεξιᾶς» περιέλαβε καὶ σήμερον τὰ αἰτήματά του αὐτὰ εἰς μίαν ἡχηρὰν λέξιν: «ἀλλαγὴ.»

* * *

Δὲν θὰ ἀποτελέσῃ ἐκπληξιν διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας τὸ ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς νέας μας Ἑθνικῆς «δεξιᾶς», δὲν κατώρθωσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ αἰτήματα αὐτὰ εἰς ὁμολογούμενον ἐπὶ ἐπὶ. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡγεσίας ταύτης ἐνετάχθησαν ἀτυχῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἄνθρωποι σεβαστοὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ τελείως ξένοι πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Κληρονομήσασα ὅλας τὰς ὑποθήκας ἑνὸς κομμουνιστικοῦ κόσμου ἐφθαρμένου εἰς τὴν συναλλαγὴν καὶ τὰς μικροπολιτικὰς συνηθείας τῆς Δεληγιαννικῆς ἐποχῆς, διχαζομένη δὲ ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰ πάθη τῆς περιόδου τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ, κατεδείχθη τελείως ἀνίκανος νὰ παρακολουθήσῃ μίαν νέαν ἐποχὴν ὅπου ὡς χιωνοστιβάδες συνεσφωρεύοντο γιγαντιαῖα νέα προβλήματα. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς, συνειθισμένοι ἢ ἀποβλέποντες εἰς τὴν καλοπέρασιν καὶ τὴν θαλπωρὴν τῆς ἐξουσίας, εἴτε ὑπὲρ ἑαυτῶν εἴτε τῶν ὀντων τῶν φίλων, ταχέως ἐβραχυκυκλώθησαν ἀπὸ τὰς ποικίλας ἐπιδράσεις τοῦ ἐλλοχεύοντος εἰς τὴν πρωτεύουσαν νεοπλουτισμοῦ καὶ ἀπεξενώθησαν τοῦ ἀληθοῦς ἐθνικοῦ προγράμματος τῆς Δεξιᾶς.

Ἄλλοι, καχύποπτοι καὶ στενόκαρδοι ἐξαντλοῦν τὴν «πολιτικότητά των» εἰς τὸ νὰ βραχυκυκλώνουν ἢ νὰ ἀπομακρύνουν οἰανδήποτε ἱκανότητα, ὑπερβαίνουσιν τὰ ὅρια μιᾶς ἀνεκτῆς μετριότητος. Καὶ ἐνῶ αὐτὰ συνέβαινον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἄλλοτε ἀντιβενιζελικῆς δεξιᾶς, ἡ παλαιοβενιζελικὴ πλευρὰ τῆς, διστάζουσα καὶ ἐρωτοτροποῦσα πρὸς ἕν ἀσύλληπτον καὶ κατὰ βάσιν ἀντιφατικὸν Κέντρον, ἀπεστέρει τὴν ἐθνικὴν ἡγεσίαν τῆς Δεξιᾶς, τῆς ἀριθμητικῆς τῆς δυνάμεως καὶ τῶν πολλῶν προσωπικῶν ἱκανοτήτων τῆς.

Ὅλα αὐτὰ ὠδήγησαν ταχέως εἰς τὴν χρεωκοπίαν καὶ τῆς τελευταίας αὐτῆς ἡγεσίας τῆς δεξιᾶς, πρὶν ἢ ἀκόμη ὁ θάνατος τοῦ στρατάρχου Παπάγου θέσῃ ἐπισημῶς ζήτημα ἀνασυγκροτήσεως τῆς. Καὶ οὕτω ἡ χώρα εἰσῆλθεν εἰς μίαν σοβαρὰ τὴν πολιτικὴν κρίσιν ὑπὸ τὸ σῆμα τῆς ὁποίας διεξάγονται αἱ παροῦσαι ἐκλογαί. Διότι τὰ μὲν σφάλματα καὶ αἱ ἀποτυχίαι τῆς περιόδου 1952-5 ὠδήγησαν τὰς λαϊκὰς μάζας εἰς ἀπόγνωσιν ἀπαιτοῦσαν πολιτικὰς κυρώσεις, ἡ δὲ παρουσία τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς εἰς τὸν ἐκλογικὸν στίβον κινδυνεύει εἰς περίπτωσιν ἐκλογικῆς συντριβῆς τῆς δεξιᾶς νὰ μετατοπίσῃ τελείως εἰς βάρος τῆς Ἑθνικῆς Ἑλλάδος τὴν ἰσορροπίαν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας.

Ἐκμεταλλευομένη τὰς ἀπογοητεύσεις τοῦ λαοῦ καὶ χρησιμοποιοῦσα τὸν ἐκλογικὸν στίβον τὸν ὅποιον παρ' ὅλα τῆς τὰ ἐγκλήματα, ὁ Συναγερ-

μός δὲν ἐφρόντισεν ἐγκαίρως νὰ τῆς ἀπαγορεύσῃ ἡ Ἀριστερά ἐπέτυχεν ἤδη νὰ συμπαρασύρῃ τὸ Κέντρον πρὸς μίαν κοινοπραξίαν περιορισμένων πολιτικῶν ἐπιδιώξεων, τῶν ὁποίων ἡ πραγμάτωσις ἂν ἀφίνετο ἀπὸ τοὺς ἐκλεγησομένους ἀντιπροσώπους τοῦ Κέντρου νὰ ὁλοκληρωθῇ, θὰ ἦγεν μοιραίως εἰς τὴν πλήρη μεταβολὴν τῆς πολιτικῆς ἰσορροπίας ἐν Ἑλλάδι καὶ διὰ ταύτης εἰς τὴν διάσπασιν τῶν συμμάχων μας. Δὲν ἐνδιαφέρει τὴν Ἀριστεράν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐδρῶν τὰς ὁποίας ἐξασφαλίζει οὔτε ἡ ἀριθμητικὴ μειονεκτικότης εἰς τὸ πλαίσιον τῆς νέας κοινοπραξίας. Οὔτε χρειάζεται νὰ καταγράψῃ ὅλα τὰ σχέδια καὶ τὰς προβλέψεις τῆς εἰς κοινὰ πρακτικὰ ἢ συμφωνίας. Γνωρίζει, ὅτι ὁ δυναμισμὸς τῶν νέων καταστάσεων ἄς προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ διὰ τῆς μεταβολῆς τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων, ἔχει πολὺ μεγαλύτεραν ἀξίαν πάσης τυπικῆς συμφωνίας. Αἱ θύραι ἤνοιξαν ἤδη διάπλατα διὰ τὸν συγχροτισμὸν τῶν μαζῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἀντικυβερνητικὰ κηρύγματα. Ἦδη προεκλογικῶς ἡ ἀριστερά ἤρchiσε νὰ προεκτείνῃ τὴν ἐπιρροήν της εἰς τοὺς κόλπους τῆς νέας Βουλῆς, διὰ τῆς μεθόδου τῆς ὑποστηρίξεως ὠρισμένων καταλλήλων ὑποψηφιοτήτων διὰ τῶν πλεοναζουσῶν κομμουνιστικῶν ψήφων εἰς τὰ μεγάλα κέντρα καὶ τινὰς ἐπαρχίας. Αἱ σκέψεις τῆς ἡγεσίας ἀρχίζουν νὰ συντονίζονται ἐπάνω εἰς «περιορισμένης ὁλκῆς προγράμματα». Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέραν δὲν ὑπάρχει πλέον ἐντροπὴ οὔτε ἀδιάβστα πολιτικὰ καὶ πνευματικὰ χάσματα.

Ἡ «ἐκλογικὴ καθαρὴς συνεργασία» ἐδημιούργησεν ἤδη προεκλογικῶς ἐν ἐλάχιστον πρόγραμμα ἀμέσων πραγματοποιήσεων, τὴν ἀμνηστειαν, τὴν ἀναλογικὴν, τὴν ἐπάνοδον ὧλων τῶν ἀπομακρυνθέντων ὑπαλλήλων τόσον διὰ κομματικοὺς λόγους ὅσον καὶ διὰ λόγους νομιμοφροσύνης ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς, τὴν ἴσῃν φιλίαν κ.λ.κ.λ. Ἡ μετεκλογικὴ πραγματικότης, ἐὰν κατέσχευε ὁ συνασπισμὸς τῆς Δ. Ε. καὶ δὲν διεχώριζον ἐαυτοὺς τὴν ἐπομένῃ τῶν ἐκλογῶν, οἱ ἐθνικῶς ἀδιάβλητοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Κέντρου, θὰ ἐπεξέτεινε τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του ὑπὸ τὴν ἀμείλικτον πίεσιν τῶν πολιτικῶν δυνάμεων ἐφ' ὧν ὁ *παρὰ φύσιν* αὐτὸς συνασπισμὸς θὰ στηρίζεται. Εἰς τὴν Βουλὴν, οἱ ἐθνικὸφρονες ἀρχηγοὶ τοῦ Κέντρου θὰ ἐκανόνιζον ἀναγκαστικῶς τὰ βήματά των ἀπὸ τὸν φόβον τῆς καταδημαγωγῆσεώς των ἀπὸ τὴν Ἀριστεράν. Καὶ ἀντὶ νὰ ρίψουν τὴν δυνάμιν των πρὸς τὴν «καταδικασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ» δεξιὰν διὰ νὰ σχηματίσουν μαζὺ τῆς μίαν νέαν πλειονοψηφίαν, θὰ ἠναγκάζοντο, ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν σήμερον, νὰ στηριχθοῦν εἰς τὴν ἀνοχήν ἢ εἰς τὴν συνεργασίαν τῆς Ἀριστερᾶς «διὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν νὰ ἀποτελέσῃ μόνῃ τῆς τὴν πραγματικὴν ἀντιπολίτευσιν». Τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐκυβέρνηα τότε, ὅχι πλέον τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Ἑθνους κατὰ τῆς ὑποχθονίου ξενικῆς συνωμοσίας τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ ἡ πρόχειρος σκοπιμότης ἀσταθῶν κοινοβουλευτικῶν ἐξοικονομήσεων μετὰ τῶν ἀριστεριζόντων τόσον τῆς ἐπισήμου ἀριστερᾶς, ὅσον καὶ τῶν ἐλλοχεουσῶν εἰς τὰ

σπλάγγνα τοῦ Κέντρου προεκτάσεών της. *Πρὶν ἢ τελειώσῃ ἡ μεγάλη μάχη τῆς Ἑλευθερίας ἡ ὁποία συγκλονίζει ἀκόμη ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν μᾶς ἔφερε τρεῖς κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας «εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πολέμου», τὸ Ἑθνικὸν σκάφος θὰ ἤλλασσε ἐν μέσῳ τῆς δίνης τῆς καταιγίδος, καὶ κυβερνήτην καὶ πλήρωμα. Οἱ «ἥρωες» τοῦ ἀνταρτοπολέμου θὰ ἀνέκτων τὸν «δημοκρατικόν» φωτοστέφανόν των, καὶ ἡ πυκνὴ ομίχλη τοῦ μίσους, τῆς ἀντεκδικήσεως καὶ τοῦ φόβου θὰ κατέκλυζε τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα. Οἱ φίλοι τῆς χώρας μας θὰ ἐδυσπίστουν πρὸς τὸ μέλλον της, ἄλλοι γέλτονες θὰ ἐκαρποῦντο τὰ πλεονεκτήματα τοῦ «πιστοῦ καὶ ἀσφαλοῦς» συμμάχου. Καὶ ἂν ἡ πολιτικὴ τῆς «ἴσης φιλίας» ἦγετο ποτὲ εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματοποιήσεως της καὶ ἤρχιζον νὰ χαλαροῦνται οἱ δεσμοὶ πρὸς τὴν Δυτικὴν Συμμαχίαν, ὁ ἐξοπλισμὸς τῆς χώρας εἰς σύγχρονον ὕλικόν θὰ ἐσταμάτα καὶ τὰ *σχέδια τῆς ἀμύνης τῆς Μεσογείου* τὰ ὁποῖα *μετὸς κόπον κατορθώθη* τὰ *καλύψουν στρατηγικῶς τὴν Ἑλλάδα*, θὰ *ἔδει θάπτον ἢ βράδιον νὰ ἀναθεωρηθοῦν* διὰ νὰ μετατοπίσουν τὰς γραμμὰς τῆς Δυτικῆς ἀμύνης νοτιώτερον τοῦ «ἐπισφαλοῦς Ἑλληνικοῦ χώρου», καὶ νὰ ἀφίσουν τὴν Ἑλληνικὴν προεξοχὴν τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἐχθρικῶν αἰφνηδιασμῶν.*

Δὲν εἶναι δυνατόν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ ἀφίσῃ νὰ συντελεσθῇ τὸ δρᾶμα αὐτό. Καμμία μεμψιμοιρία, κανέν δίκαιον παράπονον, καμμία ἀνεπάρκεια εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς ἡγεσίας δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως παραμείνουν χωρὶς ἐπαύριον τόσο ὠραῖοι ἄγῶνες. Τόσαι θυσίαι διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καταπροδοθοῦν τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς Ἑθνικῆς Ἑλλάδος διότι οἱ ἐκπρόσωποι της ἔπταισαν ἢ ἐφάνησαν κατώτεροι τῆς ἀποστολῆς των — ὅπως δὲν ἀπαρνεῖται κανεὶς τὴν θρησκείαν του διότι ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας του κατεδείχθη κοινὸς ἁμαρτωλός.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, οὐδὲν ἔφη σθη ἐκ τῶν κυβερνησάντων τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔμεινεν ἡ πλειοψηφία τῶν ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων τὰς ἀπογοητεύσεις των, ἐδοκίμασε προσωπικῶς ὅλας τὰς πικρίας τὰς ὁποίας συνήθως ἐπιφυλάσσουν αἱ κομματικαὶ Αὐλαὶ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν ὅταν τὰς τυφλῶναι ἢ μικρόνοια καὶ ὁ φανατισμὸς.

Ἀλλὰ σήμερον ἐν πλήρη συνειδήσει τοῦ κινδύνου ὅστις ἀπειλεῖ τὴν χώραν θεωρεῖ καθήκον του νὰ διακηρύξῃ ὅτι πάντων προέχει ὁ *σχηματισμὸς τῆς εὐρύτερας δυνατῆς συνθέσεως καὶ ἐν τῇ νέᾳ Βουλῇ μίᾳς ἰσχυρᾶς Ἑθνικῆς πλειονοψηφίας ἱκανῆς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν ἄμεσον ἐπιδεινώσιν τῆς καταστάσεως*. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀφίσωμεν νὰ ἀρπάσῃ ὁ ἄνεμος τὰ ἰδεώδη καὶ τὰς ἐλπίδας διὰ τὰς ὁποίας τόσα ὑπέστη ἡ γενεὰ μας,

Ἐκάστη ἡμέρα εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἑθνους ἔχει τὰ προβλήματα της. Διὰ τὰς μελλούσας νὰ ἐπακολουθήσουν τὰς προσεχεῖς ἐκλογὰς τεράστια

θά εἶναι τὰ θέματα καὶ ἄδηλοι αἱ ἀναγκαῖαι πολιτικαὶ ἐξελίξεις. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς 19ης Φεβρουαρίου δὲν θά ὑπάρξῃ παρὰ ἓν κεφαλαιῶδες θέμα: Πῶς νὰ μὴ γλυστρήσῃ ἡ Ἑλλάς εἰς ἓνα ὀλισθηρὸν δρόμον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἄβυσσος.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Πολὺ χονδροειδὴς ἡ τελευταία ἀπόπειρα διασπάσεως τοῦ δυτικοῦ μετώπου ἡ ἐκδηλωθεῖσα διὰ τῶν πρὸς τὸν Πρόεδρον Ἀϊξενχάουερ ἐπιστολῶν τῶν κ. Bulganin καὶ ἦν ἀκριβῶς στιγμὴν ὁ Ἀγγλος Πρωθυπουργὸς εὗρισκετο ἐν πλῶ πρὸς τὰς Ἡν Πολιτείας. Ἡ χωριστὴ αὐτῇ εὐνοία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας πρὸς ἓνα μόνον τῶν δυτικῶν συμμάχων, ἐν ᾧ σοβαρώταται διαφοραὶ τὴν χωρίζουν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς λοιπούς, θά ἦτο φυσικὸν νὰ ἐμπνεύσῃ—ἐὰν αἱ ρωσικαὶ μέθοδοι δὲν εἶχον γίνῃ τόσον γνωσταί—ὑπονοίας μεταξὺ τῶν καὶ νὰ σπείρῃ ζιζάνια, ἐὰν δὲ κατέλθῃ ποτὲ εἰς ὑπογραφὴν συμφωνοῦ οἶον τὸ προταθὲν, θά ἐξησθένειζε κατὰ φανῶς τὴν θέσιν τῶν λοιπῶν συμμάχων ἔναντι τῆς Ρωσίας. Ἐν χωριστὸν συμφωνον μὴ ἐπιθέσεως μεταξὺ Ἡν. Πολιτειῶν καὶ Ρωσίας, θά παρέλυνεν ἀπὸ νομικῆς ἂν μὴ τι ἄλλο ἀπόψεως, τὸ Ἀτλαντικὸν Σύμφωνον. Διότι μία ἐνοσιλος ἀντίδρασις τῶν Ἡν Πολιτειῶν κατὰ τῆς Ρωσίας εἰς περίπτωσιν ἐπιθέσεως ταύτης κατὰ τρίτης δυνάμεως, θά ἐκινδύνευε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐπίθεσις καὶ ἐπομένως νομικῶς τούλάχιστον νὰ ἀποκλεισθῇ. Τὰ ἴδια ἀκριβῶς συστήματα ἐχρησιμοποιοῖ προπολεμικῶς ἡ Χιτλερική Γερμανία μὲ τὰ συμφωνὰ μὴ ἐπιθέσεως τὰ ὁποῖα ἐπρότεινε πρὸς ὅλους ἐκείνους τῶν ὁποίων τὴν ἀντίδρασιν ἤθελε νὰ ἐξουδετερώσῃ ὅταν ἐμελέτα ἐπίθεσιν κατὰ τρίτου τινός. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς ἰδίαν πείραν τοιούτων τεχνασμάτων μὲ τὴν Ἱταλο-γιουγκοσλαβικὴν συμφωνίαν τοῦ Φεβρουαρίου 1937, καὶ τὴν Ἱταλο-βουλγαρικὴν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἰδίου ἔτους καὶ ἰδίως τὸ Βουλγαρο-τουρκικὸν σύμφωνον τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1941, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Χίτλερ εἶχε ἐπιτύχῃ νὰ ἐξουδετερώσῃ πλήρως τὰς βαλκανικὰς συμφωνίας.

Ταῦτα πάντα εἶναι γνωστὰ καὶ ὁρατὰ διὰ

γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Δι' ὃ καὶ τὸ προκύπτον ἐρώτημα δὲν εἶναι τὸ τί σημαίνουν ἀλλὰ τὸ διατί λαμβάνουν χώραν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν. Γράφομεν δὲ περὶ αὐτῶν εἰς τὸν πληθυντικὸν διότι τὰς ἰδίας αὐτὰς ἡμέρας καὶ ὡς τὰ Σοβιὲτ ἐστρέφοντο πρὸς τὸν Πρόεδρον Einsenhauer, ἐστράφησαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τῆς Γῆς, πρὸς τὸν Ἰάπωνά πρρωθυπουργὸν Χατογιάμα. Διὰ προσωπικοῦ καὶ μυστικοῦ μηνύματος πρὸς αὐτόν, τὰ Σοβιὲτ ἐπρότειναν τὴν παλινόσθησιν τῶν Ἰαπώνων αἰχμαλώτων, ἥτις τόσον πολὺ συγκινεῖ τὴν κοινὴν τῶν γνῶμην, τὸν τετριμμὸν τῆς καταστάσεως πολέμου καὶ τὴν ἐπανάληψιν διαπραγματεύσεων διὰ τὰς ἐκκρεμεῖς ἐδαφικὰς ἀπαιτήσεις τῆς Ἰαπωνίας. Συγχρόνως περίπου ὁ Τσοῦ Ἐν Αἰὶ δημοσίᾳ ἐκάλει εἰς σύναψιν συμφωνοῦ μὴ ἐπιθέσεως τὰ κράτη τῆς Ἀπὼ Ἀνατολῆς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν ἀμειλικτον ἐχθρὸν τοῦ Τσαγκ ΚΑΙ Τσέκ!!

Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον. Ἡ μόλις τετραμνηθεῖσα διάσκεψις τῆς Πράγας μεταξὺ τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν εἰς τὸ τελικὸν ἀνακοινωθέν τῆς, συνιστᾷ μεταξὺ ἄλλων τὴν σύναψιν διμερῶν συμφωνῶν μὴ ἐπιθέσεως μεταξὺ κρατῶν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Παραπετάσματος «ἀσχετῶς τῆς παρουσίας ἡ ἐνδεχομένης συμμετοχῆς τῶν εἰς τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον στρατιωτικὸν συνασπισμόν». Καὶ τοῦτο συνιστᾷ τὴν ἰδιαιτέρεως διὰ τὴν ἐξῆς ὁμάδα, κρατῶν: τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Τουρκίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν.

Ἡ σύμπτωσις ὅλων αὐτῶν δὲν εἶναι βεβαίως ἄνευ σημασίας. Ἀπλώνουσα οὕτω ὑπὸ τὸν παραπλανητικὸν τίτλον τῶν συμφωνῶν μὴ ἐπιθέσεως τὰ ἀπονεκρωτικὰ δίκτυα τῆς, ἡ Ρωσία δύναται βασιμῶς νὰ ἐλπίζῃ ὅτι καποιο θῆραμα θά ἀγρεύσῃ ἐν τέλει. Γνωρίζει τὴν ἔμμονον ἐπιθυμίαν ὅλων τῶν ἐλευθέρων

λαῶν ὅπως ἀνακουφισθῶν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐντάσεως καὶ τῶν πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν, ὅπως γνωρίζει καὶ τὰς μικροπολιτικὰς ἀθλιότητας τῶν πλείστων δημοκρατικῶν χωρῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ἐλίσσεται· καὶ δὲν ἔχει ἐπομένως λόγους νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι θάπτον ἢ βράδιον, κάποιος εἰρηνοποιὸς ἢ προοδευτικὸς πολιτικὸς τῆς ἴσης ἢ ἰσοδυνάμου φιλίας ἐδῶ ἢ ἐκεῖ θά βοηθήσῃ εἰς τὴν διάσπασιν τῆς Ἀτλαντικῆς συμμαχίας. Τὸ ἐν μικρὸν ῥῆγμα, θά φέρῃ τὸ ἄλλο μεγαλύτερον... καὶ ἔχει ὁ Θεός. Ὅταν δὲ διασπασθῇ ἡ μετὰ τόσου κόπου συγκροτηθεῖσα συμμαχία, τότε δὲν θά χρειασθῇ πλέον μεγάλη προσπάθεια διὰ τὰ περαιτέρω.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνησυχητικὸν πλαίσιον τὸ ὁποῖον περιβάλλει ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως τὸ ἀγωνιώδες πρόβλημα τῶν προσεχῶν Ἑλληνικῶν ἐκλογῶν. Δὲν θά ἐκπλαγῶμεν δὲ ἐὰν εἰς προσεχῆς μέλλον, θά ἔχωμεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν, ἐν μέσῳ ἴσως προεκλογικῆς περιόδου, θεαματικὴν τιὰ σοβιετικὴν χειρονομίαν. Τὸ ἀνακοινωθέν τῆς Πράγας—καὶ ἂν ἔλειπον ἄλλαι σχετικαὶ πληροφορίες μας—ἀποτελεῖ καὶ ἑαυτὸ λίαν ἐνδεικτικὸν προμήνυμα, τοῦ τί θέλει ἀσφαλῶς ἐπακολουθήσῃ ἀπὸ σοβιετικῆς πλευρᾶς ἐὰν ἡ ἔκβασις τῶν Ἑλληνικῶν ἐκλογῶν δημιουργήσῃ ἐνταῦθα τὰς καταλλήλους προϋποθέσεις.

Τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ μὴ ΔΙΑΔΥΣΙΣ τῆς Ε.Δ.Α.

Ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς χώρας, θά μᾶς διασκέδαζεν ἡ ἀφειδῶς σπαταλωμένη κατ' αὐτὰς δραστηριότης, ἀπὸ μὲν τῆς πλευρᾶς τῆς ἀντιπολιτευσεως διὰ νὰ καταδείξῃ ὅτι οὐδένα πολιτικὸν δεσμόν μετὰ τῆς Ε.Δ.Α. δημιουργεῖ ἡ ἐκλογικὴ μετ' αὐτῆς συνεργασία, ἀπὸ δὲ τῆς κυβερνητικῆς διὰ νὰ υπογραμμισθῇ ὁ ἐθνικὸς κίνδυνος ἐκ τῆς συνεργασίας ταύτης.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς ἀντιπολιτευσεως θά εἴχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι θά εἶναι δύσκολον νὰ πεισθῇ ἡ κοινὴ γνώμη ὅτι ἡ «ἀπλὴ γνωριμία» τῶν ἐκλογικῶν πεζοδρομίων, δὲν θά καταλήξῃ θάπτον ἢ βράδιον εἰς... κολλᾶς καὶ ἴσως εἰς συνοικέσιον! Αὐτὸν τὸν δρόμον ἀκολουθοῦν ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ὁ Ἑλ-

λην πολίτης ὁ ὁποῖος τόσα καὶ τόσα εἶδε εἰς τὴν ζωὴν του εἶναι δικαιολογημένος ἐν δυσπιστῇ κάπως εἰς τοιοῦτου εἶδους «ἐκλογικὰς ἀπλᾶς συνεργασίας».

Διὰ τὰς ἐξάρσεις ὁμῶς τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων διὰ τὸ διαπραχθὲν ὑπὸ τῶν κομμάτων τοῦ Κέντρου ὀλισθημα, ὁ κοινὸς Ἑλλήν πολίτης ὁ ἔχων νοῦν καὶ μνήμην μὴ θολωθέντας ἀπὸ τὸν κομματικὸν πυρετόν, δὲν ἔχει διάθεσιν δι' οὐδενὸς εἶδους ἐπιεικειαν. Διότι ποῦ εὐρίσκοντο ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἡρακλεῖς τῆς ἐθνικοφροσύνης δταν ἐπὶ 3 περίπου ἔτη ὑπεδεικνύομεν τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ε.Δ.Α. ὡς ἀνεγνωρισμένης κομματικῆς μονάδος, παρὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον καὶ παρὰ τὸ ὅτι οὐδεὶς ἠμφισβήτην ὅτι δὲν ἀπετέλει ἄλλο τι ἢ ἀπλοῦν ὑποκατάστατον τοῦ Κ.Κ.Ε.; Τὶ ἐπραττον ἄλλο ὁσάκις ἀνεκαλύπτοντο νέα ὑπονομευτικὰ δίκτυα κομμουνιστικῆς κατασκοπείας, ἀσύρματοι καὶ τυπογραφεία, παρὰ νὰ... δημοσιεύουν φωτογραφίας καὶ νὰ διαφημίζουν Ὑπουργοὺς ἐπισκεπτομένους ἐπὶ τόπου τὰ κομμουνιστικὰ κρυσφήγετα; Διατί δὲν εὐρέθη εἰς μεταξὺ αὐτῶν, Ὑπουργῶν, Πρωθυπουργῶν, Βουλευτῶν, Δημοσιογράφων, ὁ ὁποῖος νὰ εἴπῃ θ,ι ὁ κοινὸς νοῦς ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη οἰουδήποτε ἐθνικοφρόνος, ὅτι δηλαδὴ ἡ ὑπαρξὶς ἀνεγνωρισμένου ὑποκατάστατου τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐνόθευε τὴν πολιτικὴν τάξιν, ἐδίεδε εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. τὸ μέσον ἀπείρων πολιτικῶν καὶ ἐκλογικῶν ἐλιγμῶν, ἐνῶ ἡ δ.ἀλυσίς του, θά καθιστᾷ ἀδίκημα πᾶσαν μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν, θά ἡμποδίζε τὴν ἐμφάνισιν του εἰς τὴν Βουλὴν καὶ θά μετέστρεφε τὸ πολὺ πολὺ τὰς ψήφους τῶν ἐκλογέων του πρὸς τοὺς ὑποψηφίους τοῦ κέντρου.

Δὲν ἐπαύσαμεν τονίζοντες τὴν ἀνάγκην ταύτην εἰς ἄρθρα, δηλώσεις, καὶ προσωπικὰ διαβήματα πάσης φύσεως, μὲ μόνον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τὸ νὰ συντελέσωμεν ἴσως εἰς τὴν... ἀποτροπὴν τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν ὁποίαν οἱ κυβερνῶντες ἐσκέπτοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡς ὑψίστην πανουργίαν ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς κομματικούς τῶν ὑπόλογισμους διὰ τῆς ἐπισημάνσεως δῆθεν τῶν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς κινδύνων. Ἐνῶ ὁ λαὸς διὰ

της ψήφου του της 16ης Νοεμβρίου 1952, τούτος είχε δώσει σαφή εντολήν να τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ᾽ ἐξουσίαν, ἡλιθίως ἐναρκισσέοντο ἐπὶ μακρὸν μὲ τὸ ὅτι ἡ «πολιτικὴ τῆς λήθης» τὴν ὁποῖαν μόνονστιβαραὶ χεῖρες ὡς αἱ ἰδικαίτων ἠδύναντο τάχα νὰ χειρισθοῦν, θὰ ἀφώπλιζε τὴν κομμουνιστικὴν συνωμοσίαν. Καὶ ὅταν τὰ πρῶτα νέφη τῆς κυβερνητικῆς ἀποτυχίας τῶν ἡρχισαν νὰ συσσορεύωνται, ἐρωτοτρόπουν μὲ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴν πόλωσιν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀνέμενον τὴν σωτηρίαν των.

Καὶ ἀφοῦ, οὕτω ἀφέθη μέχρι τέλους ὡς ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ μανδύαν κομματικῆς δυνάμεις, ὁ κομμουνισμός, ἐξανίσταται τῶρα ἐπειδὴ οὗτος ἐκρηκτικὸς ἐκκλιντικὸς τοῦ δυνάμεις διὰ νὰ ὑπεισέλθῃς τὴν Βουλὴν καὶ καυτηριάζουν τὸ κέντρον διότι δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμὸν μιᾶς ἐμφανοῦς μετ' αὐτοῦ συναλλαγῆς διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν πλειονοψηφίαν «Μωραίνει τὸ ὄντι Κόριοις ὅν βούλεται ἀπὸ λῆσαι...».

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΚΟΜΜΑ.

Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ κόμμα προσέφερεν ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως του εἰς τὸν τόπον, ὑπῆρξεν ἡ ἀναμφισβήτητος συνέπεια εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἰδεολογικὰς τοποθετήσεις του. Μὲ αὐτὴν ὡς πολιτικὸν κεφάλαιον, ἀντιμετώπισεν πολλὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, ἐξουδετέρωσε τὰς πολιτικὰς συνεπείας τῆς μικρασιατικῆς καταστοφῆς, τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τῆς ἡγεσίας του, τὴν μακρὰν ἐκτός τῆς ἐξουσίας παραμονὴν του. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πάντοτε ἐθράβευσεν ἕως τῶρα τελικῶς, τὴν εὐλικρινὴ καὶ συνεπῆ προσήλωσιν εἰς θεμελιώδεις ἀρχάς. Δι' αὐτὸ καὶ ὡς ἀνάμνησις ἀπλὴ κατὰ τὰ τελευταία ἔτη τὸ λαϊκὸν κόμμα ὑπῆρξε σεβαστὸν καὶ ἐνεῖχε πάντοτε μίαν ἐλπίδα νέων μελλουσῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν χώραν.

Ἡ σημερινὴ του τοποθέτησις ὡς ψευδομάρτυρος διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἀριστερᾶς καὶ τῶν συνοδοιπόρων τῆς, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐμπνεύσῃ μελαγχολίαν εἰς οἰονδήποτ

παλαιὸν φίλον του. Ἡ ἐξασφάλισις 2 - 3 ἐδρῶν εἰς τὴν νέαν Βουλὴν ἀποτελεῖ ἀληθὲς πινάκιον φακῆς διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν πάσης προβαδίσσεως εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ἑθνικοφροσύνης, ἥτις δικαιοματικῶς τοῦ ἀνήκεν ἕως τῶρα.

Καὶ τὸ χειρότερον: οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν διακεκριμένων ἀξιωματῶν του, ὅπως δημόσια φωνὴν διαμαρτυρίας! θὰ ἀπουσίασῃ τὸ πολὺ πολὺ ἀπὸ τὴν ἡθικὴν κηδεῖαν τοῦ ἱστορικοῦ κόμματος νομίζων δι' οὕτως τακτοποιεῖ πλήρως τὴν συνείδησιν του...

ἸΔΕΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἄν καὶ ἡ προεκλογικὴ περίοδος δὲν ἔχει πολὺ προχωρήσῃ ὅταν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταί, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διαπιστώσωμεν μετὰ λύπης ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως ἰδεολογικοῦ χειρισμοῦ τοῦ ἀγῶνος, ἡ ἐθνικὸφρων παράταξις *δυστέλεσεν* εἰς τὰ πρῶτα βήματά της. Ἀπὸ κυβερνητικῆς πλευρᾶς λείπουν τελείως ἡ θερμουργὸς πνοή, ἡ βαθεῖα ψυχικὴ δόνησις πρωτοτύπων σκέψεων, καὶ κηρυγμάτων, ἡ οὐσιαστικὴ θεμελίωσις ἀναμφισβητήτων ἀληθειῶν. Πολεμᾷ μὲ τοὺς γκράδες τῆς ἐποχῆς τοῦ συμμοριτοπολέμου καὶ τὰς μεθόδους τῶν δημαρχικῶν ἐκλογῶν τοῦ 1900, διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς δολιοφθορᾶς τοῦ «κυτρίνου τύπου» τῆς Δεξιᾶς — «Ἐστία» κ. λ. π.

Ἡ μονοσταυρία συντελεῖ φυσικὰ εἰς τοῦτο, μὲ τὸν ἐντοπισμὸν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ὑποψηφίων εἰς τὰ τῆς προσωπικῆς των ἐκλογῆς καὶ ἡ πολιτικὴ καθοδήγησις ἀφέθη ὡς ἀποκλειστικὸν ἔργον τῶν λόγων τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἰδιαιτέρων ἐμπνεύσεων τῶν ἀρθρογράφων τῶν ἐφημερίδων. Ὅταν ὑπάρχουν τόσαι «ἀρμόδιαι» ὑπηρεσίαι διαφωτίσεως καὶ τόσα τεχνικὰ μέσα, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν θὰ ἔλειπε τὸ κατάλληλον πνευματικὸν ἐπιτελεῖον διὰ νὰ καθοδηγήσῃ καὶ πλουτίσῃ καὶ διὰ τοῦ ἀναγκαίου ἐξοπλισμοῦ ἕνα ἄγῶνα ὅστις περισσότερον ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον ἔχει ἰδεολογικὸν καὶ πνευματικὸν περιεχόμενον. Μὲ ἀθρόας «διευκολύνσεις» καὶ τακτοποιήσεις μικροζητημάτων κερδίζονται ἕως ἑκατοντάδες σταυρῶν ἀλλ' οἱ οἱ μεγάλοι ἀγῶνες. Εἶναι ἐξόχως λυπηρὸν ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη ἡ δὲν κατανοήθη ἢ πάντως δὲν ἐφαρμόζεται ἐν τῇ πράξει.

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐφημ. «Βῆμα» τῆς 3 τρέχοντος μετὰ τῶν σχολίων τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Βῆματος» τῆς 4 τρ. μηνὸς τὰς κατωτέρω δηλώσεις τοῦ κ. Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗ.

«Εἶναι ἐξόχως λυπηρὸν ὅτι ἡ κατ' ἀρχὴν ἀποδοχὴ τῶν Βρεττανικῶν προτάσεων ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, ἀντιμετωπίσθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παρ' ἡμῖν ὑπὸ πνεῦμα προδότης ἐπηρεασμένον ἐκ τῆς κρατούσης προεκλογικῆς ἀτμοσφαιρας. Οὕτε δι' ἐκρήξεις ἀγανακτήσεως οὕτε δι' αὐταρέσκους ἐκδηλώσεις ἱκανοποιήσεως ὑπάρχει ἔδαφος. Τὸ ὅτι ἀνὴρ τοῦ σθένους καὶ τῆς πολιτικότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου ἐν ἐπινώσει ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς ἐν Κύπρῳ καταστάσεως ἐδέχθη κατ' ἀρχὴν τὰς Βρεττανικὰς προτάσεις μαρτυρεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν σκοπιμότητα τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Οὐδεὶς ἐπομένως συντρέχει λόγος νὰ ἐμφανίζωμεθα ἐξ Ἀθηνῶν βασιλικότεροι τοῦ Βασιλέως, προβάλλοντες ὅρους τῶν ὁποίων τὸ ἀνεπίτευκτον σήμερον οὐδεὶς ἐκ τῶν προβαλλόντων αὐτοὺς ἀγνοεῖ. Μετὰ τὴν κατ' ἀρχὴν ἀποδοχὴν τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως, μόνον ἀπὸ τοῦς ὑπευθύνους ἐπὶ τὸν ἐκπροσώπους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ εἶναι δυνατόν νὰ ἐκκινηθῇ ἐάν ἐνδείκνυται νὰ ἀρκεσθοῦν εἰς τοῦτο πρὸς τὸ παρόν, καὶ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν ἐνὸς φιλελευθέρου καὶ γνησίως δημοκρατικοῦ προσωρινοῦ καθεστώτος, ἢ ἐάν ἀντιθέτως ἡ συνέχισις τῆς σημερινῆς ἀντιστάσεως εἶναι ἐπιβεβλημένη καὶ δυνατὴ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θεωρᾷ ὡς ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως διασαφηνισθῇ πλήρως καὶ πρὸ τῆς ἐπιτεύξεως μιᾶς κατ' ἀρχὴν συμφωνίας, τὸ γενικὸν διάγραμμα τοῦ μέλλοντος νὰ ἰσχύσῃ Συντάγματος ἵνα μὴ προκύψουν βραδύτερον ἀνυπερβλήτοι δυσχέρειαι καθιστῶσαι αὐτὸ ἀνεφάρμοστον. Ἡ μορφή τοῦ Συντάγματος τούτου ἀποτελεῖ τὸ οὐσιαστικότερον μέρος τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Τὸν χρόνον τῆς αὐτοδιαθέσεως θὰ προσδιορίσῃ περισσότερον ἀπὸ οἰονδήποτε συμφωνίαν περὶ «τακτῆς προθεσμίας», ἡ δημιουργηθησομένη ἐν τῇ νήσῳ πραγματικὴ κατάστασις. Καὶ ταύτην πρὸ παντὸς ἄλλου θὰ ἐπηρεάσῃ ἡ μορφή καὶ τὸ περιεχόμενον

τοῦ νέου Συντάγματος. Δι' αὐτὸ καιρὸς εἶναι νὰ ἐπιστηθῇ ἐπ' αὐτοῦ κυρίως ἡ προσοχὴ τῶν ἀρμοδίων».

Σχόλια τοῦ «Β ἡ μ α τ ο ς»

ΕΞ ΟΣΩΝ ΩΜΙΑΗΣΑΝ ἐπὶ τοῦ Κυπριακοῦ ἐξ ἀφορμῆς τῶν νέων του ἐξελίξεων, ἐκείνος ποὺ ἔκαμε τὴν *ρεαλιστικὴν* ἐκτίμησιν τοῦ ζητήματος, εἶναι ἀσφαλὲς ὁ πρῶν Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Πιπινέλης. Μὲ ἀδράν λογικὴν, τονίζει ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ ἡγέται τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ μὲ ἄνδρα τοῦ σθένους καὶ τῆς πολιτικότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου ἐπὶ κεφαλῆς, ἔλαβαν τὴν ἀπόφασιν ἐν γνώσει ὅλων τῶν δεδομένων τοῦ προβλήματος νὰ ἀποδεχθοῦν *κατ' ἀρχὴν* τὰς προτάσεις τοῦ Χάρντιγκ ὡς βάσιν διὰ τὰς περαιτέρω διαπραγματεύσεις, θὰ ἦτο ἄτοπον οἱ ἐν Ἀθήναις νὰ ἐμφανίζονται βασιλικώτεροι τοῦ Βασιλέως καὶ νὰ προβάλλουν ὅρους «τῶν ὁποίων τὸ ἀνεπίτευκτον σήμερον οὐδεὶς ἐκ τῶν προβαλλόντων αὐτοὺς ἀγνοεῖ». Ἐάν ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη πιθανότης νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐντὸς τακτῆς προθεσμίας ἄσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως ὑπὸ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, βεβαίως ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ μαχητικότης, θὰ ἐσυνέχιζε τὸν ἀγῶνα μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ προφανῶς δὲν ὑπῆρχε καμμία, καὶ οἱ ἡγέται τοῦ Κυπριακοῦ Λαοῦ ἀφ' οὗ ἐστάθμισαν μετὰ προσοχῆς καὶ μὲ συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν τῶν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας τὴν πραγματικὴν κατάστασιν ὅπως παρουσιάζετο ἐνώπιόν των, ἐκρίναν ὅτι ὄφειλαν νὰ ἀκολουθήσουν ἄλλην τακτικὴν *ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΝ* τὸν στρατηγικὸν σκοπὸν τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς αὐτοδιαθέσεως, ποὺ παραμένει καὶ διὰ τοὺς ἰδίους καὶ δι' ὅλους τοὺς Ἕλληνας *ΠΑΓΙΟΣ* καὶ *ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΣ*. Τὸ νὰ ἐρχώμεθα ἡμεῖς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ νὰ τοὺς ἐπικρίνωμεν διὰ τὴν ἀπόφασίν των, ἐν ἀγνοίᾳ μάλιστα τῶν λόγων οἱ ὁποῖοι τοὺς ὠδήγησαν εἰς αὐτήν, εἶναι εὐκολον, ἀλλὰ δὲν εἶναι οὕτε δίκαιον οὐτε σοβαρὸν. Καὶ γίνονται αἱ ἐπικρίσεις ὀλιγότερον ἀντικειμενικαί, ὅταν ἐπηρεάζωνται, ὅπως δυστυχῶς ἐπηρεάζονται, ἀπὸ τὸν προεκλογικὸν ἀνταγωνισμόν.

ΠΡΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΑΝΤΙΛΗΨΕΩΝ

Η ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ τῆς ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ μας ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ

Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ περίοδος καθ' ἣν οἱ πολιτικοί, οἰκονομικοὶ καὶ βιομηχανικοὶ κύκλοι τῆς χώρας παρουσίαζον μετὰ πεποιθήσεως, ὡς ἐπιτεύξιμον πανάκειαν, τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην ταχυτάτης ἐκβιομηχανίσεως, παρασυρόμενοι προφανῶς ἐκ τῆς ὁρθῆς βεβαίως κατὰ τὰ ἄλλα διαπιστώσεως ὅτι ἡ βιομηχανοποίησις μιᾶς χώρας καὶ ἡ μείωσις τῆς εἰς τὴν γεωργίαν ἀπασχολήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς συμπίπτει μὲ τὴν αὐξήσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου. Δι' ὃ καὶ πολυετῆ προγράμματα οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ ἀναπτύξεως ἀλλεπαλλήλως ἐξεκολάπτοντο καὶ ζωηρῶς ἐσωτερικῶς καὶ διεθνῶς ὑπεστηρίζοντο, δίδοντα τὴν προτεραιότητα τῶν ἐπενδύσεων εἰς τὴν βιομηχανίαν, συνάμα δὲ κατὰ προτίμησιν, ἀφειδῶς καὶ ἀνεξελέγκτως, παρείχοντο αἱ τραπεζικαὶ πιστώσεις καὶ τὰ δάνεια τῆς Ἀμερικανικῆς βοήθειας εἰς τὰς ἐν λειτουργίᾳ ἢ ὑπὸ σύστασιν βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ὁ μεταπολεμικὸς βιομηχανικὸς ὄργασμος, φαινομενικῶς τουλάχιστον, ἐδικαιολογεῖ τὰς δυνατότητας ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας, ἐφ' ὅσον οἱ βιομηχανικοὶ κύκλοι διετέλουν ὑπὸ τὴν ψευδᾶσθησιν μιᾶς εὐημερίας, διὰ τῆς εὐκόλου καὶ ἐπικερδοῦς διαθέσεως τῶν προϊόντων των. Ἀλλ' ἡ εὐημερία αὕτη ὀφείλετο εἰς *τριπλὴν ἀνωμαλίαν*, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἦτο βεβαίως δυνατόν νὰ συνδυασθῇ μία καλῶς ἐννοουμένη καὶ ὕγιης ἀνάπτυξις τῆς βιομηχανίας.

Ἡ πέραν τοῦ δέοντος παραταθεῖσα τριπλῇ αὕτη ἀνωμαλία, ὀφείλετο ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν μετὰ τοὺς πολέμους ἐξάντλησιν τῶν ἀποθεμάτων καὶ εἰς τὸ μέχρι πέρατος τοῦ πολέμου τῆς Κορέας ἐπικρατήσαν Seller's Market, μὲ τὰς ὑψηλὰς τιμὰς. Ἀφ' ἑτέρου, ὀφείλετο εἰς τὴν ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως συνεχισθεῖσαν ἐνδημικὴν κατάστασιν πληθωρισμοῦ, μὲ τὰς τέσσαρας ὑποτιμήσεις τῆς δραχμῆς, ἥτις συνετέλεσεν ὥστε τὰ κέρδη τῶν βιομηχανῶν ν' αὐξάνουν μαζὶ μὲ τὰς τιμὰς καὶ μὲ τὴν φαλκίδευσιν τῶν δανειακῶν των ὑποχρεώσεων. Τέλος ἡ ἀνωμαλία ὀφείλετο εἰς τὸ μέχρι τοῦ 1953, ἐκ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν εἰσαγωγῶν καὶ ἐκ τῶν ποσοτικῶν περιορισμῶν δημιουργηθὲν «κλίμα θερμοκηπίου», εἰς τὸ ὁποῖον ἡδύνατο ν' ἀνθίξῃ παντὸς εἴδους ὀριακὴ βιομηχανία. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας λειτουργίας καὶ κερδῶν ἦτο βεβαίως νοητὸν ὅτι ἡ σημασία τοῦ κόστους παραγωγῆς παρεγνωρίζετο καὶ ὁ ἐκσυγχρονισμὸς τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων ἀνεβάλλετο.

Ἡ πραγματικότης ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας καὶ ἡ σαθρὰ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐστηρίχθη ἀπεκαλύφθησαν εὐθὺς ὡς μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν τὸ 1953 ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου, ἀπεκατεστάθη ἡ σύνδεσις τῆς μὲ τὸν ἔξω κόσμον. Αἱ ὀριακαὶ ἐπιχειρήσεις, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἤρχισαν νὰ κλείνουν, ἐνῶ ἕξ ἄλλου διεπιστοῦντο αἱ δυσχέρειαι λειτουργίας ὠρισμένων κλάδων, ὑπερτροφικῶς ἀναπτυχθέντων, ὡς ἡ κλωστοῦφαντουργία, καὶ ἐπιχειρήσεων μὴ εὐσταθουσῶν οἰκονομικῶς, ἔχουσῶν δὲ ἀνάγκην, πρὸς ἐπιβίωσιν

συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν πιστώσεων, μὲ ἀποτέλεσμα τὰς ἐξακριβωθείσας πρὸς τὰς Τραπεζὰς καὶ τὸν Ο.Χ.Ο.Α. *παγωμέναις πιστώσεις* ἐκ 488 ἐκατ. δρχ. καὶ τὰς πρὸς τὸ Δημόσιον, τὸ ΙΚΑ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀσφαλιστικούς ὁργανισμοὺς καθ' ὑστερουμένας ὀφειλὰς (ἄνω τῶν 200.000 δρχ. κατὰ ὀφειλέτην) ἐκ 572 ἐκατ. δρχ. Ἐάν, ἐκτὸς τοῦ δισεκατομμυρίου καὶ πλέον τούτου ὑπολογισθοῦν καὶ τὰ κεφάλαια διὰ τὰς ἀχρηστευομένας ἐγκαταστάσεις τῶν βιομηχανιῶν καὶ βιοτεχνιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀντιοικονομικῶς βασισθεῖσαι, ἔκλεισαν ἤδη ἢ πρόκειται νὰ κλείσουν, ἀντιλαμβανεταί τις τὸ μέγεθος, τῆς ἐκ τῆς ἐλλείψεως ὀρθολογιστικῆς βιομηχανικῆς πολιτικῆς καὶ καθοδηγήσεως, σπατάλης κεφαλαίων, ὅταν ταῦτα τόσον παρ' ἡμῖν σπανίζουν.

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐπανειλημένως ἐγράφη ὅτι, μολονότι πρέπει νὰ τείνωμεν πρὸς τὴν ἐκβιομηχάνισιν ὡς ἀπώτερον σκοπὸν, ὅχι μόνον ταχεῖα αὐξήσις τῆς βιομηχανίας δὲν εἶναι οἰκονομικῶς δυνατή, ἀλλὰ καὶ βαθμιαία τοιαύτη θ' ἀποτελῇ ἐξάρτησιν τῆς δημιουργίας προσθέτων εἰσοδημάτων εἰς τὴν ὑπαιθρον. Δι' ὃ, πρὸ τῆς πληθυσμιακῆς πιέσεως, ἐπιβάλλεται νὰ ἐνταθῇ ἡ προσπάθεια καὶ τὰ διαθέσιμα κεφάλαια κατὰ προτίμησιν νὰ ἐπενδυθοῦν ἀφ' ἑνὸς πρὸς αὐξήσιν τῆς γεωργικῆς ἀποδόσεως, ὅχι μόνον διὰ τῶν ἀποστραγγιστικῶν καὶ ἀρδευτικῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀναδιαρθρώσεως τοῦ γεωργικοῦ χώρου, προωθουμένου τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ καὶ τινων βιομηχανιῶν ὑποβοηθουσῶν τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν (ἄζωτου, ζακχάρως), ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὰς κατευθύνσεις ὅπου ἡ μονὰς ἐπενδύσεως συνδυάζεται μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπασχόλησιν, ὅπως κυρίως εἶναι ὁ τουρισμός. Θὰ χρειασθῇ βεβαίως ἐπὶ ὅλων αὐτῶν νὰ ἐπανεέλθωμεν.

Σήμερον, στρέφοντες τὴν προσοχήν μας εἰς τὴν βιομηχανίαν εὐχαρίστως εὐρίσκόμεν εἰς τὴν λογοδοσίαν τοῦ κ. Α. Τσάτσου πρὸς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Συνδέσμου τῶν Βιομηχανῶν τὴν ἀναθεώρησιν προσφάτων ἀντιλήψεων καὶ τὴν ἐπαλήθευσιν παλαιῶν ἰδικῶν μας. Σημειῶνών τὴν κάμψιν εἰς τὸν σπουδαιότατον κλάδον τῆς κλωστοῦφαντουργίας καὶ εἰς τινὰς δευτερεύοντας ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου τῶν Βιομηχανῶν εὐθαρσῶς ἀναγνωρίζει τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι γνωστὸν ὅτι συνεχῶς ἀκούομεν τοὺς πάντας νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς ἀνάγκης δημιουργίας νέων βιομηχανιῶν καὶ τῆς ἐπεκτάσεως τῶν ὑφισταμένων ἐν Ἑλλάδι διὰ νὰ δοθῇ διέξοδος εἰς τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα καὶ διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἔχομεν πείραν καὶ γνῶσιν τοῦ τι θὰ πῇ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις, ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ διαλύσωμεν τὴν *οὐτοπίαν* καὶ νὰ σύρωμεν ἀπὸ τὴν *πλάνην* τοὺς πλέοντας εἰς πελάγη ἀμαθείας καὶ ἀγνοίας.»

Καὶ ἐπεξηγῶν τὴν ἀποψιν ταύτην παρατηρεῖ ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἀγορὰ δὲν φαίνεται νὰ δικαιολογῇ οἰκονομικῶς τὴν ἐπένδυσιν κεφαλαίων πρὸς παραγωγὴν βιομηχανικῶν προϊόντων ἐσωτερικῆς καταναλώσεως ἐκ τῶν παραγομένων, δεδομένου ὅτι αἱ ἀνάγκαι αὗται καλύπτονται ἀπὸ τὰς ὑφισταμένας ἐγκαταστάσεις, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Ἐπομένως «μεγαλειτέρας ἀναπτύξεως εἶναι ἐπιδεκτικὰ ἐκεῖνα τὰ εἶδη τὰ ὁποῖα θὰ ἡδύνατο νὰ διευρύνουσι τὸν κύκλον τῶν κα-

ταναλωτῶν αὐτῶν διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐξαγωγῶν των. Τοῦτο ὁμως ἀπαιτεῖ αὐστηρότερον παρὰ ποτὲ τὴν ἀνάγκην παραγωγῆς σταθερῶν : ποσότητος. ποιότητος ἀρίστης, καλῆς καὶ σταθερᾶς, ἐξυπηρετήσεως τοῦ πελάτου καὶ *κόστους παραγωγῆς διεθνῶς συναγωνισίμου*. . . . Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῶν ἀπαιτεῖται *συνεχῆς ἀνακαίνισις τῶν ἐγκαταστάσεων*, συνεχῆς προσαρμογὴ τοῦ ἐξοπλισμοῦ καὶ τῶν γνώσεων εἰς τὰ διεθνή ἐπίπεδα, διότι μὲ τεχνάσματα, *ἐμβαλωματικὰς λύσεις* καὶ ἡμίμετρα, ἀτυχῶς, δὲν γίνεται τίποτε· αὐτὰ εἶναι πλέον ξεπερασμένα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, εἶναι κατάλοιπα βιομηχανικοῦ μεσαίωonos.

Αἱ ὁρθαὶ αὐταὶ παρατηρήσεις ἀπευθύνονται προφανῶς καὶ πρὸς τὰς δύο κατευθύνσεις.

Ἀφ' ἑνὸς πρὸς τοὺς βιομηχάνους ἐπιχειρηματίας οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ παύσουν νὰ σκέπτονται, ὡς μέχρι τοῦδε, ὅτι τὸ Κράτος ὀφείλει ὅπωςδῆποτε νὰ προστατεύῃ πᾶσαν βιομηχανίαν, καὶ ἀντιοικονομικῶς ἰδρυομένην ἢ μὲ παμπάλαιας ἐγκαταστάσεις λειτουργοῦσαν, μὲ τὸ δῆθεν ἐπιχείρημα τῆς περαιτέρω ἐκβιομηχανίσεως καὶ ἀπασχολήσεως. Βεβαίως θὰ χρειασθῇ διὰ τὴν σταθεροποίησιν τῆς βιομηχανίας μας μία *λογικὴ* δασμολογικὴ προστασία, ἀλλ' ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ κλίματος θερμοκηπίου, τὸ ὅποιον αὕτη ἐγνώρισε, δὲν εἶναι πλέον δυνατὴ, ἀλλ' οὔτε ἀνεκτὴ. Ὁ ἐπιχειρηματίας θὰ ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸν τραχὺν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον σκιαγραφεῖ ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου, μὲ τὴν υποχρέωσιν συνεχοῦς ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ μηχανικοῦ ἐξοπλισμοῦ πρὸς βελτίωσιν τῆς ποιότητος καὶ περικορισμὸν τοῦ κόστους, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπευθύνεται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀγοράν.

Ἀφ' ἑτέρου αἱ παρατηρήσεις ἀπευθύνονται πρὸς τὸ Κράτος. Ἦλθεν ἡ στιγμή ὅπως τὸ Κράτος, ὑπαίτιον τόσων ζημιῶν, λάβῃ σταθερὰν στάσιν ἀπέναντι τοῦ κλάδου μεταποιήσεως, ἵνα, ἐκ τῶν συνθηκῶν ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ πλαισιώσῃ τοῦτον, προκύψῃ ἡ βαθμιαία ὑγίης ἀνάπτυξις αὐτοῦ. Πρέπει πράγματι, «νὰ ἀποσαφηνισθῇ τί δύναται νὰ προσδοκᾷ καὶ ποίας ἐξασφαλίσεις ἔχει τὸ τοποθετούμενον εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις κεφάλαιον.» Πάντως τὸ σύμπλεγμα τῶν πολλὰ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα θὰ χαρακτηρίσουν τὸ νομικὸν καὶ οἰκονομικὸν καθεστὼς τῆς βιομηχανίας μας καὶ θὰ προσδώσουν εἰς αὐτὴν τὰς ἀναμενόμενας σταθερὰς κατευθύνσεις θὰ πρέπει νὰ ἐμφορῇται ἀπὸ προοδευτικὸν πνεῦμα.

Πρῶτον πρέπει νὰ γίνῃ ἀναθεώρησις καὶ στάθμισις τῶν ἐπιβαλλομένων σήμερον ποικίλων βαρῶν, ἰδιαίτερος δὲ τῶν εἰδικῶν ἑλληνικῶν βαρῶν, ὡς οἱ ὑπὲρ τρίτων φῆροι, ὅπως ὥστε εἰς τὰς βιομηχανίας αἵτινες κρίνονται βιώσιμοι τὸ κόστος παραγωγῆς νὰ παραμένῃ συναγωνιστικόν.

Δεύτερον, εἰς περίοδον καθημερινῶν ἐφευρέσεων, ἐπιβάλλεται νὰ διευκολυνθῇ νόμῳ, πάσει δυνάμει, ὁ περαιτέρω ἐκσυγχρονισμὸς τῶν μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων. Πᾶσα νέα τοιαύτη, πρὸς ἐξοικονόμησιν κεφαλαίου, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος, ὥστε νὰ λειτουργῇ καθ' ὅλον τὸ εἰκοσιτετράωρον μὲ πολλαπλὰς βάρδιες καὶ νὰ ἀποσβέννυται ταχύτατα.

Τρίτον, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐμπιστοσύνης, πρέπει νὰ παύσουν αἱ

ἀντιοικονομικαὶ ἐπεμβάσεις τοῦ Κράτους εἰς τὰς Ἑταιρείας ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀσκήσεως κοινωνικῆς πολιτικῆς. Οἱ πόροι διὰ ταύτην εἶναι προτιμώτερον νὰ προέλθουν ἐκ τῆς μεγαλειτέρας ἀποδόσεως τῆς φορολογίας τῶν κερδῶν τῶν ἐπιχειρήσεων, ὅταν αὐταὶ παραμείνουν ὑγιεῖς.

A. K.

Η ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ καὶ ἡ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΣ κατὰ τὰς ΕΚΛΟΓΑΣ

Εἰς τὸ Ἑνιαῖον Μέτωπον, τὸ ὅποιον λόγῳ τοῦ καὶ παρ' ἡμῶν ἐπικριθέντος ἐκλογικοῦ νόμου, συνέπτυξαν ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα κατὰ τῶν Κυβερνητικῶν συνδυασμῶν, συμπράττει ὡς γνωστὸν καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα.

Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐκλογικὴν ἐπικράτησιν θὰ διεξαχθῇ βασιζόμενος μεταξὺ τῶν ἀντιθέτων ψηφοδελτίων — Κυβερνητικοῦ καὶ Ἑνιαίου τῆς Δ. Ε. — κατ' ἰδίαν δὲ μεταξὺ τῶν υποψηφίων τοῦ αὐτοῦ ψηφοδελτίου διὰ τὸν σταυρὸν προτιμῆσεως. Καὶ εἰς μὲν τὰ Κυβερνητικὰ ψηφοδέλτια ὁ σταυρὸς προτιμῆσεως δὲν ἔχει σημασίαν εἰς τίνα τῶν υποψηφίων δὰ δοθῇ, διότι ὅλοι ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα. Δὲν εἶναι ὁμοῦς τὸ ἴδιον διὰ τὸν σταυρὸν προτιμῆσεως τῶν υποψηφίων οἱ ὅποιοι περιλαμβάνονται εἰς τὸ Ἑνιαῖον ψηφοδέλτιον τῆς Δ. Ε. οἱ ὅποιοι ἀνήκουν εἰς τὰ συμπράττοντα κόμματα ὅπου ἕκαστον κόμμα ἔχει τοποθετήσῃ τοὺς ἰδικούς του υποψηφίους. Συνεπῶς ἡ κατὰ νομοῦς δύναμις ἐκάστου κόμματος θὰ μετρηθῇ ἐκ τῶν σταυρῶν προτιμῆσεως τοὺς ὁποίους ὁ υποψήφιος, ἢ οἱ υποψήφιοι τοῦ κόμματος αὐτοῦ θὰ συγκεντρώσουν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) μὲ τὴν μονολιθικότητα τῆς ψήφου τῶν ὁπαδῶν του, τὴν δυναμικότητα καὶ τὴν προπαγάνδαν του ποῦ θὰ παρασύρῃ καὶ μὴ κομμουνιστὰς, θὰ ρίψῃ τὴν δύναμιν του εἰς τοὺς ἰδικούς του υποψηφίους εἰς ὅσους συνδυασμοὺς ἔχει ἐντάξει τοιοῦτους. Εἰς ὅσους ὅμως συνδυασμοὺς δὲν ἔχει τὸ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) ἰδίους υποψηφίους ἢ εἰς ὅσους ἢ ἐκλογικὴ δύναμις του ὑπερκαλύπτει τὰς εἰς σταυροὺς ἀνάγκας τῶν ἰδίων του υποψηφίων ὡς π. χ. ἐν Ἀθήναις Πειραιεὶ κ.λ.π. εἶναι φυσικόν καὶ λογικόν ὅτι θὰ διαπραγματευθῇ (καὶ διαπραγματεύεται ἤδη) μετὰ τῶν υποψηφίων οἱ ὅποιοι προσφέρονται νὰ παρᾶσχουν, ἐναντι τῶν σταυρῶν, μελλοντικὰ ἀνταλλάγματα τὰ ὁποῖα συνίστανται εἰς δεσμεύσεις πολιτικὰς ἐν τῇ Βουλῇ. Οὕτω ἐκτὸς τῶν υποψηφίων τοῦ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) οἱ ὅποιοι συμπεριελήφθησαν εἰς συνδυασμοὺς ὅπου εἶναι ἐξησφαλισμένη ἡ ἐπιτυχία των καὶ τῶν υποψηφίων τῆς Δημοκρατικῆς Πρωτοβουλίας καὶ Δημοκρατικοῦ κόμματος μεθ' ὧν ἀπὸ μακροῦ συνεργάζεται ἡ Ε.Δ.Α., τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ ἀγρεύσῃ ὅχι ὀλίγους υποψηφίους ἡλαττωμένης ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἐκ τῶν συνδυασμῶν ἄλλων περιφερειῶν οἱ ὅποιοι καὶ τὴν ψυχὴν των δύνανται νὰ πωλήσουν εἰς τὸν διάβολον διὰ νὰ λάβουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς σταυροῦς προτιμῆσεως καὶ νὰ ἐκλεγῶν βουλευταί.

Ἡ Κοινοβουλευτικὴ δύναμις συνεπῶς τὴν ὁποίαν τὸ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) θὰ ἐμφανίσῃ εἰς τὴν Βουλὴν δὲν θὰ εἶναι μόνον ἡ τῶν ἐκλεχθησομένων ἰδικῶν του υποψηφίων ἀλλὰ καὶ ἐκείνων τοὺς ὁποίους θὰ ἐκλέξῃ διὰ τῶν σταυρῶν προτιμῆσεως. Θὰ εὐρύνη δὲ καὶ τὴν Λαϊκὴν του βάσιν.

Ἰδοὺ εἰς τί ἀπέβλεπεν τὸ Κ.Κ.Ε. (Ε.Δ.Α.) διὰ τῆς προσκαίρου συνεργασίας του μετὰ τῶν μὴ Κομμουνιστῶν τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησε καὶ ἐπέτυχε ἐξ αἰτίας τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου τὸν ὅποιον ἐπέβαλον πολιτικοὶ ἀγνοοῦντες τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς Κομμουνιστικῆς τακτικῆς ὅπως τὴν διαγράφει ὁ θεμελιωτὴς τῆς Δέξις ὅστις γράφει :

«Δὲν εἶναι γελοῖον νὰ κἀνὴ καεῖς ἕνα πόλεμον γὰρ τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἀστικῆς Τάξεως, ἕνα πόλεμον ποῦ εἶναι ἑκατὸ φορὲς ποῖο δύσκολος, μακροχρόνιος, καὶ περιπλοκος ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπιμόνους συνηθισμένους πολέμους, καὶ ν' ἀρνήται ἐκ τῶν προτέρων νὰ κἀμὴ ἐλιγμούς, νὰ χρησιμοποιῇ τὰς συγκρούσεις συμφε-

ρόντων τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὰς προσωπικὰς των ἀντιθέσεις καὶ νὰ ἀρνήται συνεργασίας καὶ συμβιβασμοὺς μὲ ἐνδεχομένους συμμάχους ὅσο καὶ ἐὰν εἶναι ἀσταθεῖς προσωρινοὶ καὶ ἀβέβαιοι ;

Οἱ ψηφοφόροι τοῦ Ἐνιαίου Μετώπου τῆς Δ. Ε. ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους τὴν ταλαιπώρησιν αὐτὴ καὶ ἂς προσέξουν πού θὰ δώσουν τοὺς σταυροὺς προτιμήσεως ἐνθυμούμενοι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Λένιν μετὰ τὴν ἐπικράτησιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχον βοηθήσῃ «οἱ μικροαστοὶ καὶ οἱ καθυστερημένοι ἐργάτες» εἶχεν ἐξαγγείλει ὅτι τὸ καθεστὼς θὰ καθαρῖζετο σύντομα ἀπὸ τῆς «μικροαστικῆς σκουριᾶς», καὶ τὸ ἐπραγματοποίησε. Ἀπαντῶν δὲ εἰς ὅσους ἐξεπλήθυνον διὰ τὴν ἀσυνέπειάν του αὐτὴν ἔλεγε.

«Εἶναι . . . Ἄλλ' ὅσοι ἐκπλήσσονται δι' αὐτὴν εἶναι πολιτικῶς ἡλίθιοι, Ἀρκεῖ νὰ προχωρῶμεν καὶ διὰ τι χρονικὸν διάστημα θὰ διατηρήσωμεν ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ Ἀστικὸν Κράτος - ἀνευ ὁμῶς τῆς Ἀστικῆς Τάξεως (LENIN. STAAT UND REVOLUTION σελ. 155).

Τούτων δοθέντων ἡ σημασία τῶν σταυρῶν προτιμήσεως εἰς τὰ ψηφοδέλτια τῆς Δ. Ε. εἶναι ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος. Καὶ θὰ πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ οἱ ἐκλογεῖς οἱ ὅποιοι θὰ ἐπιλέξουν τὸ ψηφοδέλτιον τῆς Δημοκρ. Ἐνώσεως, εἰς τοίους θὰ δώσουν τὸν σταυρὸν προτιμήσεως.

Σ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ αἱ ΕΚΛΟΓΑΙ

Ἐνώπιον ὧν μας εὐρίσκονται οἱ κατάλογοι τῶν ὑποψηφίων Βουλευτῶν ὧν τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ καταρχόμενα εἰς τὰς ἐκλογὰς πολιτικὰ κόμματα κατήρησαν τοὺς κατὰ νομὸς συνδυασμοὺς τῶν προσώπων τὰ ὅποια ἐπιζητοῦν τὴν ψήφον τῶν πολιτῶν διὰ νὰ ἐκλεγοῦν Βουλευταὶ καὶ νὰ κυβερνήσουν τὴν χώραν καὶ τὰ Πρωτοδικεῖα τοὺς ἀνεκλήρυξαν ἐπισήμως ὡς ὑποψηφίους.

Ἐκ τῶν 599 αὐτῶν ὑποψηφίων τῶν δύο κυρίως ἀντιμαχομένων παρατάξεων θὰ ἐπιλέξουν οἱ ἐκλογεῖς τοὺς 300 ὡς μέλη τῆς Νέας Βουλῆς.

Ἡ ἐπιλογή ὁμῶς ἐν ὅς ἐκαστοῦ τῶν ὑποψηφίων δὲν εἶναι ἐλευθέρᾳ διὰ τοὺς ἐκλογεῖς. Ὁ ἐκλογεὺς κατ' ἀρχὴν ἔχει ν' ἀποφασίσῃ ποῖον ψηφοδέλτιον ἐκ τῶν δύο παρατάξεων θὰ προτιμήσῃ. Τὰ πρόσωπα τὰ περιληφθέντα εἰς ἕκαστον τῶν ψηφοδελτίων καὶ ἐὰν ἀκόμη τινὰ ἐξ αὐτῶν τὰ κρίνει ἀκατάλληλα δὲν δύναται νὰ τὰ ἀποδοκιμάσῃ (διὰ διαγραφῆς ἢ ἄλλως πως).

Ψηφίζων διὰ τοῦ ψηφοδελτίου τῆς προκρινομένης παρατάξεως ψηφίζει ἀναγκαστικῶς, παρὰ τὸ ἄρθρον 66 τοῦ Συστ. καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἀκαταλλήλους καὶ θὰ ἡρνεῖτο νὰ τοὺς ψηφίσῃ ἀτομικῶς ἐὰν ἦτο ἐλεύθερος. Καταψηφίζει δὲ συνολικῶς τοὺς ὑποψηφίους τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως καὶ ἐὰν ἀκόμη προκρίνῃ τινὰς ἐξ αὐτῶν ὡς ἀξιωματικούς τῶν ἄλλων.

Θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο ὁ ἐκλογεὺς μόνον ἐὰν δὲν ἐδεσμεύετο καὶ δὲν ὑπεκαθίστατο ἢ θέλῃς τοῦ ἀπὸ τὴν θ' ἐλ. σ. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς παρατάξεως πού περιέλαβε εἰς τὸ ψηφοδέλτιον τοὺς παρ' αὐτοῦ (τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ μαγεύρων) ἐπιλεγέντας ὡς ὑποψηφίους, καὶ ἐὰν εἶχε τὸ δικαίωμα (τὸ ὁποῖον ἔχουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκλογεῖς τῶν ὑπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν παραπέτασμα χωρῶν) νὰ διαγράψῃ ἐκ τοῦ ψηφοδελτίου τοὺς ἀπαρέσκοντας εἰς αὐτόν. Τοιοῦτον ὅμως ἡθέλησαν οἱ κατασκευασταὶ τὸν ἐκλογικὸν νόμον δι' ἀνομολογήτους σκοποὺς.

Μετὰ τὴν οὕτω κατ' ἀρχὴν ἐπιλογὴν τοῦ ψηφοδελτίου τῆς μῆδς παρατάξεως καὶ τὴν συνολικὴν καταψήφισιν τῶν ὑποψηφίων τῆς ἄλλης, ὁ ἐκλογεὺς ἔχει νὰ

σκεφθῆ καὶ νὰ ἐπιλέξῃ ἐν αὐτοῖς τῶν ὑποψηφίων τοῦ ψηφοδελτίου αὐτοῦ εἰς τὸν ὁποῖον καὶ θὰ θέσῃ σταυρὸν προτιμήσεως. Καλεῖται δηλαδὴ εἰς ἐσωτερικὴν ἐπιλογὴν ἐν ὅς, ἐκ τῶν τοῦ αὐτοῦ συνδυασμοῦ καὶ κόμματος ὑποψηφίων ἢ ὅποια ἐπιλογὴ θὰ καθορίσῃ τὴν σειρὰν ἐκλογικῆς ἐπιτυχίας ἐκάστου ἐκ τῶν τοῦ αὐτοῦ συνδυασμοῦ ὑποψηφίων.

Τριττὴ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἡ ἐκλογή.

α) Ἀμεσος τοιαύτη τῆς προκρινομένης παρατάξεως (κόμματος) διὰ τῆς ἐπιλογῆς τοῦ κοινοῦ ψηφοδελτίου καὶ οὐχὶ ἐκάστου ὑποψηφίου.

β) Ἐμμεσος τῶν ἐπιλεγέντων ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ εἰς τὸ ψηφοδέλτιον περιληφθέντων ὑποψηφίων οὐς ἀναγκαστικῶς ψηφίσει ἐν τῷ συνόλῳ.

γ) Ἐμμεσος ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὑποψηφίων, (διότι γίνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑποψηφίων τῆς αὐτῆς ἐκλογικῆς περιφέρειας ἀμφοτέρων τῶν ψηφοδελτίων ἐπιλογὴ διὰ προτιμήσεως ἐκ τοῦ αὐτοῦ ψηφοδελτίου τοῦ ἐνός καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὑποψηφίων ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων τῶν κατὰ περιφέρειαν ἐκλεκτέων (3, 5, 10 κλπ.).

Τούτων δεδομένων, εἰς πάντα καλόπιστον παρατηρητὴν εἶναι προφανὲς ἡ ἀντιθέσις, τοῦ διὰ τοῦ ψηφισθέντος ἐκλογικοῦ νόμου καθιερωθέντος συστήματος ἐκλογῶν, πρὸς τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν διατάξεων τῶν ἀρθρ. 66 καὶ 67 τοῦ Συντάγματος, τὰ ὅποια ἐπιτάσσουν τὴν ἐλευθέραν καὶ ἄμεσον ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους κατ' ἐκλογικὴν περιφέρειαν, ὑπὸ τῶν ἐχόντων δικαίωμα ἐκλογῆς πολιτῶν ἐξ ὧν τῶν ὑποψηφίων. Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς συνταγματικότητος τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου ἀπὸ ἀπόψεως ἰσότητος τῆς βερύτητος τῆς ψήφου ἐκάστου, ὅταν εἰς μίαν περιφέρειαν δι' αὐτῆς συμβάλλει ὁ ἐκλογεὺς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ 100 οἱο τῶν ἐδρῶν εἰς τὴν ἄλλην τοῦ 70 οἱο καὶ εἰς τὴν ἄλλην τῆς ἀπλῆς ἀναλογίας τῆς κομματικῆς δυνάμεως τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει κόμματος;

Ἀπόκειται εἰς τὸ Ἐκλογοδικεῖον νὰ κρίνῃ ἐπὶ τούτων, ἐὰν δὲν πτοηθῇ νὰ ὁρθῇ ἡ τὸ ἀνίστημα τοῦ προστάτου τοῦ Συντ.τος, ἔναντι τῶν πρὸ πάσης ἐκλογῆς ἐπινοουμένων ἐκάστοτε ἐκλογικῶν συστημάτων, τὰ ὅποια ψηφίζοικν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἐκλεγοῦν δι' αὐτῶν βουλευταὶ, ἀδιαφοροῦντες καὶ διὰ τὸ Σύνταγμα, τὸ δίκαιον καὶ τὴν πολιτικὴν ἠθικὴν.

Ποῖα ὁμῶς εἶναι ἡ ποιοτικὴ ἀξία τοῦ συνόλου τῶν ὑποψηφίων οἱ ὅποιοι ἐπελέγησαν ὑπὸ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν παρατάξεων καὶ ἐτέθησαν ὑπ' ὄψιν τῶν ἐκλογέων—τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ;

Συνολικῶς κρίνοντες δυνάμεθα ἐπιγραμματικῶς νὰ εἰπώμεν ὅτι πρόκειται κατὰ μέγιστην πλειοψηφίαν περὶ ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι ἀποζοῦν ἀπὸ τὸν μισθὸν καὶ τὰς ποικίλας παροχὰς τοῦ Βουλευτικοῦ ἀξιωματός τοῦ ὁποῖον καὶ ἐπιδιώκουν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Ἡ βουλευτικὴ ἰδιότης μετεβλήθη εἰς κάτι παραπλήσιον πρὸς τὰς πολλὰς θέσεις τὰς ὁποίας ἐπιμόνως ἀναζητοῦν οἱ μνηστῆρες τῶν κομματικῶν αὐλοθαλάμων. Εἰς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν δύνανται νὰ μετρηθοῦν οἱ ὑποψήφιοι ἀμφοτέρων τῶν παρατάξεων οἱ ὅποιοι θὰ ἡδύνατο νὰ ἀξιωθοῦν τῆς προσωνυμίας τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, μὲ ὀργανωτικὴν, Κυβερνητικὴν, κοινοβουλευτικὴν καὶ διεθνή μὀρφωσιν καὶ πείραν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται ἀπὸ τοὺς ἀξιούντας νὰ ἀναμιχθοῦν εἰς τὰ κοινὰ καὶ νὰ κυβερνήσουν.

Οὔτε εἰδικοί ἐπιστήμονες τῶν καθ' ἕκαστα τομέων τῆς Κυβερνητικῆς δραστηριότητος παλαιοὶ ἢ νέοι περιλαμβάνονται εἰς τοὺς ὑποψηφίους καὶ μάλιστα τεχνικοὶ παλαιοὶ ἢ νέοι.

Εἶναι λυπηρὰ ἡ διαπίστωσις αὐτὴ τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον ὅσοι νέοι περιελήφθησαν εἰς τοὺς συνδυασμοὺς λόγῳ τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος εἶναι ἀπλοὶ διακοσμητικοὶ κλάδοι καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐκλεγοῦν, ὡς ἀνίδοι εἰς τὰς ἐκλογικὰς μεθοδους τῶν παλαιῶν.

Συνελόντι ειπεῖν ἡ *ἀνανέωσις τοῦ πολιτικοῦ κόσμου* καὶ εἰς τὰς παρούσας ἐκλογὰς δὲν πρόκειται νὰ συντελεσθῇ καὶ τὴν εὐθύνην φέρουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων οἱ ὅποιοι κατήρτισαν τοὺς συνδυασμοὺς μετὰ παλαιὰ - κομματικὰ κριτήρια.

Π. Ε. Σ.

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ἐμπορικὴ πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

Σχολιάζων τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Ν. Α. Μπουλγκάνιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις συντάκτου τοῦ περιοδικοῦ «Βισιόν», ὁ σχολιαστὴς κ. Αἰπμαν εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Κήρυξ - Βήμα» τῆς Νέας Ὑόρκης γράφει :

«Ὁ βασικὸς τρόπος τῆς σοβιετικῆς δράσεως εἰς τὰς καθυστερημένας χώρας, συνίσταται ὄχι μόνον εἰς τὴν παροχὴν βοήθειας πρὸς τὰ ξένα κράτη, ἀλλὰ εἰς διευθυνομένης ἐμπορικῆς συναλλαγῆς. Δὲν λέγουν ὅτι δίδουν δωρεάν. . . . Ὁμιλοῦν περὶ ἀνταλλαγῆς τῶν ἰδικῶν τῶν βιομηχανικῶν εἰδῶν μετὰ προϊόντα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας καὶ πρώτας ὕλας, τὰ ὅποια εἰς τὰς χώρας τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν πλεονάζουν!

Ἐφιστήσας τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν μεταξὺ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Βερμανίας, τῆς Κούβας καὶ τῆς Ἀργεντινῆς, ὁ Αἰπμαν συνεχίζει :

«Τὸ γεγονός ὅτι αἱ συναπτόμεναι ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἐμπορικαὶ συναλλαγαὶ σχεδὸν πάντοτε φαίνονται ἀμοιβαίας ὠφελείας δι' ἀμφοτέρω τὰ συμβαλλόμενα μέρη, ἐνέχει τεραστίαν πολιτικὴν σημασίαν. Εἰς τὸ Κογκρέσσον πιθανῶς νὰ μὴ ἀρῇ νὰ παρέχῃ βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ αἱ πλέον ἐξέχουσαι καὶ αἱ πλέον ὑπερήφανοι χώραι δὲν ἀνέχονται νὰ λαμβάνουν ἱβοήθειαν. Ὁ σοβιετικὸς τρόπος ἄλλωστε τοὺς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ διατηρήσουν τὴν ἀξιοπρέπειάν των. Ἐκτὸς τούτου ὁ τρόπος αὐτὸς σημαίνει ὅτι αἱ χώραι αὗται δὲν θὰ ἔχουν νὰ κάμουν μετὰ νταντάδες καὶ γκουβερνάντες, ὑπὸ μορφὴν ἀποστολῶν καὶ περιοδεύοντων μελῶν τοῦ Κογκρέσσου,

οἱ ὅποιοι καταφθάνουν εἰς τὰς διαφόρους χώρας διὰ νὰ ἐπιθεωρήσουν καὶ νὰ παρακολουθήσουν πῶς χρησιμοποιεῖται ἡ γενναιοδωρία των».

Ἀναλύων τὸν «σοβιετικὸν τρόπον» ὁ Αἰπμαν τονίζει τὴν ἱκανότητα τῶν χωρῶν τῆς παγκοσμίου δημοκρατικῆς ἀγορᾶς ἀνὰ ἀπορροφήσουν καὶ χρησιμοποιήσουν τὰ πλεονάσματα εἰδῶν διατροφῆς καὶ πρώτων ὑλῶν. Ἡ ἱκανότης αὕτη ὡς φαίνεται εἶναι ἀπεριόριστος. Ὁ Αἰπμαν ὑπογραμμίζει ἐπίσης τὰς ἐξαγωγικὰς δυνατότητας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

«Αἱ δυνατότητες αὗται, δηλώνει ὁ Αἰπμαν, κατὰ τὰ φαινόμενα εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ περιορισμέναι. Ἐὰν ὅμως τὸ ἐσχάτως ἀγγελθὲν ἕκτον πενταετές σχέδιον ἐκτελεσθῇ τότε ἡ σοβιετικὴ ἐξαγωγικὴ ἱκανότης θὰ καταστῇ λίαν σημαντικὴ». Ἀναγνωρίζων ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις δὲν συνδέει τὰς οἰκονομικὰς σχέσεις μετὰ πολιτικούς ἢ στρατιωτικούς ὁρους, ὁ Αἰπμαν γράφει : «Ἐὰν ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις προθυμοποιηθῇ νὰ ἀγοράζῃ σημαντικὸν μέρος τῶν πλεονασμάτων τῶν διαφόρων καθυστερημένων χωρῶν, θὰ δυνηθῇ νὰ διαδραματίσῃ ἐξαιρετικῶς σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῶν χωρῶν αὐτῶν».

«Παρήλθεν ὁ καιρὸς—γράφει ὁ Αἰπμαν, τελειῶν τὸ ἄρθρον του—ὅτε ἡ Δύσις ἠδύνατο νὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς προμηθευτὴς βιομηχανικῶν καὶ ἄλλων ἐγκαταστάσεων τῶν ὑπανεπτυγμένων χωρῶν. Ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις εἰσῆλθεν εἰς τὸν στίβον, καὶ αἱ χώραι αὗται δὲν εἶναι διατεθειμέναι νὰ τὴν ἐκδιώξουν ἀπὸ ἐκεῖ, διότι ὑπολογίζουν ὅτι δύνανται πολλὰ νὰ κερδίσουν ἐκμεταλλευόμεναι τὰς δυνατότητας, αἱ ὅποια δημιουργοῦνται δι' αὐτὰς ὑπὸ τὰς συνθήκας τῆς συνυπάρξεως, βασιζομένης ἐπὶ τῆς ἀμίλλης».

**ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ
μέχρι σήμερον
δὲν τὸ ἐπέτυχε**

ΕΜΙΛ ΖΑΤΟΠΕΚ (Γαλλοσλοβακία)
πρωταθλητὴς εἰς τὸ 10.000 μ. μετὰ 28'54"2.

Τὶ ἐπέτυχε τὸ BP SPECIAL ENERGOL VISCO-STATIC

- 1.— Νὰ καλύψῃ καὶ τοὺς 4 τύπους ὀρυκτελαίου SAE 10 W/40.
- 2.— Νὰ μειώσῃ τὴν φθορὰν τοῦ κινητήρος κατὰ 80%.
- 3.— Νὰ μειώσῃ σημαντικὰ τὴν κατανάλωσιν τῆς βενζίνης.

ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΙ

ΤΩΝ "ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ,"

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΜΕΝΟΙ
(ΔΕΡΜΑΤΟΔΕΤΟΙ, ΠΑΝΟΔΕΤΟΙ ή ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΙ)

Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς παραδίδοντας εἰς τὰ Γραφεῖα
τὰ τεύχη σὺν τῇ καταβολῇ τῶν βιβλιοδετικῶν
καὶ ἐξόδων ἀποστολῆς τοῦ τόμου

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ ἔκδοσίς μας ἐστηρίχθη καὶ στηρίζεται μόνον εἰς
τὰς συνεισφοράς - συνδρομὰς ὅσων μᾶς τιμοῦν νὰ εἶναι
ἀναγνώσται τῶν τευχῶν μας, εἰς οὓς καὶ ταχυδρομοῦνται
ταῦτα ἀπὸ διετίας. Οὐτε ἀδήλους πόρους ἔχει οὔτε ἄλ-
λας πηγὰς προσόδων.

Ἐκ τῶν προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν φίλων ἀνα-
γνωστῶν, τὰς ὁποίας ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ θελή-
σουν νὰ μᾶς ἀποστελεῖουν, (ἐκδηλοῦντες τὴν ἐπιδοκιμασίαν
πρὸς συνέχισιν τῆς ἐκδόσεως) βασιζόμεν τὴν δυνατότητα
τοῦ μετριασμοῦ τῶν ὑλικῶν ζημιῶν τὰς ὁποίας ὑφιστάμε-
θα διὰ νὰ διατηροῦμεν τὰ «Πολιτικὰ Φύλλα» ὡς
ὄργανον ἐπικοινωνίας καὶ διαφωτίσεως καὶ διὰ τὸ Ἔτος
1956.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησίᾳ	Δραχ.	50
» Ἐταιρειῶν	»	100
» Τραπεζῶν - Ὁργανισμῶν	»	150

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησίᾳ	Δολ.	5	Δρχ.	150
» Ἐταιριῶν κλπ.	»	10	»	300

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ

ἀποστολὴν τῆς συνεισφορᾶς ἐκδόσεως τῶν προηγουμένων
τῶν 1954 καὶ 1955 εἰς τοὺς λαβόντας τὰ τεύχη τοῦ Πρώτου καὶ
Δευτέρου τομῶν
Η ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΙΣ

